

ANNOTATIONES ANTI-GROTIANÆ
AD
GENEALOGIAM

CHRISTI,
SECUNDUM LUCAM:

In Illustri Electorali Saxonica,

Quæ Wittebergæ est,

PRÆSIDE

VIRO Summè Reverendo, Magnifico, Amplissimo ac
Excellentissimo,

DN. ABRAHAM CALOVIO,

S.S. Theol. Doctore, ejusdemq; Prof. Publ. Primario famigeratissimo, Ecclesiæ Wittenbergenſis Pastore, Circuli Electoralis Saxon. Superintendente Generali vigilantissimo, atq; Synedrii Ecclesiastici Adfessore gravissimo,

DN. Patrono suo Parentis ad instar atatem venerando,
Publico Eruditorum examini sistuntur Disputatione publicâ

M. JACOBO Rößern/Elector. Alumno,

Colleg. Phil. Adjuncto, Gymnasij Epperienſis in Superiori Hungaria Historiarum ac Eloquentiæ
Profess. Ordinario Vocato.

In Auditorio Majori, Ad D. Novembriſ Anni 1690. die 13. Dec. LXVIII.

WITTEBERGÆ

Typis JOHANNIS BORCKARDI, Acad. Typogr.

32.0

CIVOLINO

Stazione di Ferrovia

1901

1901

1901

I. N. 7.

ANNOTATIONES
HUGONIS GROTHII
AD GENEALOGIAM
CHRISTI,
SECUNDUM LUCAM,
ET ANIMADVERSIONES
AD EASDEM,
Luc. III. 23.

V. 23. ὅς ἐστι υἱὸς ἡ τοῦ πλὶ.

IN conciliando stemmate quod est apud Matthæum, & isto, quod Lucas posuit, magnopere sudarunt Veterum & recentiorum scriptorum ingenia: neq; id mirum, cum ab hostibus Christianismi tantus in ipso limine dissensus obijci his libris quotidie soleret. Sed qui gnari sunt morum populi Judæi, sciunt multas esse posse genealogias, quæ pugnare videantur, nec tamen pugnent: idq; non uno modo accidere solere, ut ex iis libris, quos Judæi nobiscum agnoscunt facile est probatu. Quum verò multa sint concilianditationes, quæ sit optima post tot secula, amissis pridem tabulis omnig. memoria, difficile dictu est: verèq; hic illud vetus locum habet:

Qui benè coniecit, vatem perhibebo optimum.

Facilimè se hinc expediunt, qui ubi τῷ ἡλὶ dicitur filium interpretantur generum, aut etiam non ad Josephum hoc sed ad Jesum referunt, ut ipse sit τῷ ἡλὶ, nepos scilicet: sed ut non est negandum generos filios posse dici, ita in generis recensione, nullo addito discriminis signo, quod erat facillimum, rem adeò diversam communi voce indicari,

A

vix

DISPUTATIO PUBLICA, RESP. M. JACOBUS BOERNER / Electorali Alumno, Collegij Phil. Adjuncto & Illustr. Gymnasij Epperiensis Historiar. & Eloquentie Professore P. Ordinario

non sit incredibile. Nec magis patitur ordo ille perpetuus illud τὸ ἡ-
 λi referri ad id quod erat remotius, praesertim cum si id ageretur
 verbum ἐνομιζέτο verbum aliud oppositum, puta ἢν δὲ aut simile, po-
 stularet. Multis nomines fuisse Hebraeos qui dicunt, dicunt quod ve-
 rum est, & multis veteris scripturae locis probari potest. Sed ut in-
 ter Davidem & Salatiem nullum nomen congruat, neq; item inter
 Zorobabelem & finem stemmatis, praesertim cum ab Abrahamo ad
 Davidem nomina omnia congruant, ex sola τῆς πολυωνυμίας causa
 accidisse non facile concedet, qui iudicio valebit.

Quare multo rectius iudicasse putandi sunt, qui causam diver-
 sitatis hanc adferunt, quod sanguinis & juris successio, modo conveni-
 at, modo discrepet. Illius arbitra est natura: huius lex civilis. Et
 liberi quidem etiam heredes: sed non & qui heredes, liberi: cum sa-
 pè agnati à satis remoto gradu ad cernendam hereditatem vocentur,
 quoties propior gradus deficit. Sed qui hoc rectè viderunt, pleriq;
 existimaverunt ne dubitandum quidem, quin Matthaeus naturae ordi-
 nem sequatur, Lucas juris: quippe verba ajunt esse aperta, in Mat-
 thaeo quidem ἐγενήθη, in Lucà autem ἐνομιζέτο, quorum illud sit na-
 turale hoc legitimum. Habet hoc speciem veri & fulcitur authorita-
 te antiqui scriptoris Africani. Sed & eum scriptorem in multis re-
 bus non tam diligentia, quam iudicio & linguarum cognitione desti-
 tutum labi probatu proclive est: & quod vim vocum attinet, primum
 illud ἐνομιζέτο non ad totum stemmatis contextum pertinet, sed ad
 Jesum solum qui Iosephi filius non erat, sed vulgo putabatur: in ca-
 teris autem ἐνομιζέτο locum non habet, nisi dicere lubeat, & Davi-
 dem νομιζέσθαι filium Jesse & Jesse filium Obed atq; ita deinceps ca-
 teros ad Adamum usq;.

Ego vero non conjecturis, sed liquidis, ni fallor, rationibus ad-
 ductus, certissimum arbitror à Matthaeo spectari juris successionem.
 Nam eos, qui regnum obtinuerunt, quod erat τὸν πρῶτον γόνον, priva-
 to nemine admixto, recenset. Deinde Ισχωρίας, inquit, ἐγέννησε
 τὸν Σαλαθιήλ. Atqui eundem Iechaniam ob sua merita sine liberis
 hanc vim exiturum non obscure Dei imperio praedixerat Jeremias
 XXII. 30. Quare cum eidem Salathiel (nam cur diversos pute-

AD GENEALOGIAM

mus non video) Neri parentem ascribit Lucas, privatum hominem
 Matthaeus autem Jechoniam, apertissimum est à Luca jus sanguinis,
 à Matthaeo jus successionis, & præcipue jus ad regiam dignitatem spe-
 ctatum: quod jus, sine liberis mortuo Jechonia, & si qui alij erant è
 Solomonis posteris, ad Salathielem caput familia Nabhanis legitimo
 ordine devolutum est. Nam inter Davidis filios Solomonem Na-
 bhan sequebatur. quòd enim quidam in Achazia defecisse Solomonis
 posteritatem putant, non nisi sacre historia loco repugnat. Sed con-
 donandus ille error est non tam hominibus, quàm seculo miserè de-
 cepto ab Annianis Pseudophilonibus.

Quod autem diximus, verum esse ostendit scriptor Paralipo-
 menon, qui cum rem notissimam de Jechonia sine liberis mortuo i-
 gnorare non posset, Jechonia filium facit Assir, Assiris aut ipsius Je-
 choniae (ambigua enim constructio est) Salathielem l. i. c. III. 16.
 malo enim cum Hebraeis & LXX. Ἰσὴν pro nomine proprio quàm pro
 appellativo accipere, cum & ipsa, ni fallor, constructio id magis exi-
 gat. Filium ergo dicit juris successorem, nam eum in modum solet
 γενεαλογεῖν. Neq; id ipse ignorare nos patitur. Nam paulo ante e-
 odem loco filium Jechoniae fecerat Sedeciam: quem ejusdem Jecho-
 niae patrum fuisse negari non potest, cum manifestum habeamus te-
 stimonium II. Reg. XXIV. 19. quo loco cum Hebraea lectio nihil ha-
 beat ambiguitatis, Græci codices quidā habent rectè πατὴρ ἀδελφῶν,
 quomodo & Josephus in hac historia, alij ex loco Paralipom. ὑιὸν.
 Sicut ergò filius Paralipomenon Scriptori dicitur qui juris est succe-
 sor, etiam patruus, ita Matthaeo γενναῖον dicitur qui heredem ali-
 quem relinquit: juris scilicet fictione. Sicut & adoptivos paren-
 tes Latini per similem κατὰ χεῖρα genitores vocant. Et Hebraei
 quod plus est, genitum ex fratre mortui vocant ipsius mortui semen.
 Simili modo τεκνοποίησάκει Xenophonti in Laconica republica is
 dicitur, qui alium virum ad uxorem admittit, ut ipse secundum La-
 conica instituta partus pater dicatur. Similiter Augustum natum
 Caesaris vocat Ovidius initio Metamorphoseon. Germanicus autem
 Augustum genitorem suum in carmine Amæco. His accedit insuper
 quod vox Hebraea Ἰσὴ, quæ per γενναῖον exprimitur, extra originis fi-

ANNOTATA

hæc usum suum late porrigit, ita ut res gestæ alicuius vocentur
 תורת Hellenistis, qui Hebraismos amant sequi, γένος ut Gen. VI. 9.
 Num. III. 1. & alibi.

Quum ergo in Salathielis persona apertissimum sit ius succes-
 sionis à Matthæo respici, à Luca vero ius sanguinis, si qui alibi Mat-
 theum ad ius sanguinis, Lucam ad ius successionis more desultorio
 transgredi dicunt, non video quas adferre possint probabiles ejus
 inconstantia causas. Africanus, ut dixi, sedulus magis quàm exacti
 per omnia iudicij, dum vocibus illis ἐγγένος & ἐνομιζέσθαι plus equo
 innittitur, & deceptus ipse est, & sequentium multos traxit in erroris
 sui assensum. Nam scriptor responsionum ad orthodoxos, Eusebius,
 Nazianzenus, atq. alij velut agmine facto ipsum sequuntur, & Eli à
 Luca nominatum volunt patrem esse Josephi jure legitimo, Jacobum
 autem Matthæo nuncupatum patrem ejusdem jure naturali: cum
 rationes à nobis superius allata contrarium potius persua-
 deant.

Adde his quod Lucas ad Adamum naturalem omnium sato-
 rem genus perducit: Matthæus autem ab Abrahamo incipit, à quo
 incipiunt αἱ ἐπαγγελίαι unde ius potissimum oritur. His & illud
 accedit, quod Luca numerus multo est plenior quàm est Matthæi.
 Nam Lucas inter Salathielem & Josephum novendecim, ut vulgata
 habent editiones, ut nos censemus septendecim personas numerat,
 cum decem tantum recitet Matthæus, quod manifestum est indicium,
 aliquot personas à Matthæo omissas. Quis enim credat ex dua-
 bus familijs ab eodem tempore ad idem tempus hanc alterum tantum
 habuisse γένος quàm illa haberet? Omnino est hoc incredibile. Sed
 ipse Matthæus non numerari à se personas, sed generis summam bre-
 viter indicari in τὸς ἀγῶνες καὶ δέκαδες tres memoria causa digestam
 satis aperte proficitur. Nam & inter Jooram Regem & Oziam
 qui Azarias, Achaziam, Joam, Amaziam, silentio transmittit: nemi-
 pe ut ordini ad memoria facilitatem instituto consulat: quod in ju-
 ris successione demonstrandâ parum refert. Nam, ut dici solet, hæ-
 res heredis mei heres meus est. At qui naturalem seriem sequitur.
 Itaque quod facit Lucas (eam enim ob causam à Davide ad Salathielem

AD GENEALOGIAM

usq; privata fortuna homines memorat, ne ab eo ordine discedat. eum decet de gradu ad gradum, qua sanguis ducit, progredi, quod eū fecisse non dubitamus. Ac si quis temporum recte putet à Zorobabele ad Christum, videbit, secundum id quod plerumq; accidit, totum id tempus personis ab illo recitatis recte expleri: à Matthæo non item. Quare hinc quodq; discimus, à Matthæo τὸ νομῖν, à Lucā τὸ φρονῖν spectari.

Sicut autem hactenus ab Africano compellor discedere, ita non omnino spernendum arbitror, quod ab illo traditum, & quo nihil habemus antiquius. Laudabat ille ejus narrationis auctores consanguineos Domini nostri, quos ob id Δεσποῦντας vocabant. Sed intervallum temporis quod inter Christum & Africanum intercedit facile patitur aliquam famæ adulterationem. Magis tamen credo ipsius Africani interpretatione corruptum quod recte acceperat, dum servire studet illi Γεωδῶν, quam sibi præsixerat, spectatum à Matthæo natam e ordinem, legi à Lucā. Cui conjectura mea fidem haberi nolo, nisi ipse dictu suis fidem sibi destruit. Matthan, inquit, à Solomone ducens genus uxorem Esbham duxerat, & ex eā filium genuerat Jacobum. Eadem Esbha mortuo Matthane nupsit alteri viro Melchi è posteritate Nathanis & ex eo Elin genuit, Eli sine liberis functo Jacobus frater ejus non quidem consanguineus, sed uterinus, id est, ὁμομήτης & ex lege viduam duxit, ex quā natus Josephus natura fuerit filius Jacobi, lege τῷ ἡλὶ. Illic multa errari quis non videt? Nam lex τῆς Πατριάρχης ad conservanda familiarum jura pertinebat. Familæ autem ex agnatione censentur, quare Eli sine liberis functo prolem ei gignere debuit, non uterinus, qui agnatus non erat, sed proximus ejusdem familiæ ac nominis. Neq; si uterinus spontè id officium præstisset, propterea filius ex demortui nomine censeretur, & in stemma referri ullo jure potuisset. Quare ut verum sit, Melchiam & Matthanem eadem usos uxore, id ad concilianda hæc stemmata valere non potest.

Est & alia traditio vetus, Epiphanio memorata: Josephum hunc nostrum filium fuisse τῷ Ἰακώβ, Πιπλὴν δὲ πῶτον καλεῖται: quod omnino spernendum non puto: nam & ipse Josephus appellatus eodem cognomento. Quippe & Celsus Mariam ait conce-

pisse *Διδόντι* & *πανθήρα* τένονα, quod à Judæis haud dubiè acceperat. nam ijdem Jesum Dominum nostrum filium Panther appellant, ut in libro *מדרש קהרר* & in libro *עבודה זרה*, manavit ad posteritatem & alia fama Græcis scriptoribus memorata, Maria patrem dictum Jebojakimum, ei patrem Pantherem, Pantheri patrem Barpantherem, Barpantheri Levin Melchi filium, quod non est temerè improbandum. Nam cum res ipsa loquatur, ut alibi ostendimus, Mariam fuisse *Πακλινην*, ac proinde *κλινών* eis τῶτο ἀναγνώσαντων, ut rectè loquitur Epiphanius, nupsisse proximo agnato, sequitur propinquo gradu junctos inter se fuisse Josephum & Mariam: quamobrem & ex Josephi stemmate genus Mariae descendum nobis proponitur. Id autem apparebit verisimum, si dicamus, ut illa significat narratio, eundem Levin patrum fuisse Josepho, Mariae verb abavum. Quod autem Panther & Barpanther appellantur Mariæ avus & proavus, eò factum arbitror, quòd cognomen gentilitium positum sit vice nominis per immemoriā oblitterati, ut fieri solet. Omnino enim Panther videtur commune fuisse vocabulum eorum, qui à Melchi descenderant, sorte & longiori parentum serie à Maccabaicis usq; temporibus deductum ex rei alicujus memorabilis eventu. Ceperant enim illis temporibus cognomina quedā gentilitia usurpārī, sive ex nomine progenitoris, ut cognomen Hasmonæorum, sive ex casu aliquo. Jam quod, collectis in unum traditionibus, atq; ita acceptis, ut nec cum Matthæo nec cum Lucā dissentiant, vero simillimum mihi videtur, subjiciam legentium judicio, testatus quod jam dixi, arbitraria hac esse, non explorata.

Verum puto quod οἱ διαδόχοι Africano dixerunt Estham primum Mathani, deinde Melchi conjugem fuisse, itaq; eos esse *οὐοχέγους*. In Mathane autem extinctam stirpem naturalem Abiudis, quæ prima erat stirpiū prosatarum ex Zorobabele. Quare ex lege viduæ matrimonium ad sobolem in nomen mortui excitandam debitum ei, qui princeps esset familie secunda per Resam ab eodem Zorobabele venientis. Atq; eum fuisse Melchīm, qui Jacobum genuerit, patris naturalis cognomine dictum vulgo Pantherem, legis autem estimatione filium Mathanis mortui. & juris omnis successor-

AD GENEALOGIAM

rem. Hujus Jacobi sine liberis functi jus devolutum ad Josephum : atq; ita Josephum dici Jacobi filium, non ex lege τῆς Πατρὸς, sed quod hereditas ejus ad ipsum pervenisset, quomodo Sedecias est filius, ut diximus, Jechonia. Erat autem Josephus, si rectè rationem puto, filius fratris Jacobi, ac proinde Jacobus Josephi patruus. Mariam autem, cum ab altero Melchis filia veniret, & esset ἡμιτελής, nuptam Josepho, quia nemo exstabat propior ad ejus tutelam confugeret.

His nodis expeditis, una videtur restare difficultas, quomodo & Matthæo & Luca Zorobabel dicitur Salathielis filius, cum Paralipomenon scriptor eum dicat Pedaje filium, qui frater videtur fuisse Salathielis. Mihi planum videtur non agi ibi de Ethnarchâ Zorobabele, quem Salathielis esse πρῶτον omnibus erat notissimum, sed de alio genis ejusdem, qui inter cæteros regia stirpis nominatur. Nam & liberi ejus Zorobabelis alia habent nomina quàm quæ aut apud Matthæum aut Lucam exstant: ita ut ad solutionem naturalis & legitime successionis confugere hic non liceat. Et apud Esdræ, Nehemiæ, Aggaeum, Zorobabel Ethnarcha nusquam Pedaja, semper, ut hic tam Matthæo, quàm Luca, Salathielis filius dicitur. Atq; ita eum sæpe appellat Josephus diligens harum rerum inquisitor. Huic autem Zorobabeli amplissima à Deo factæ erant promissiones de regno in ejus posteritate firmando, unde in ejus personam non minus quàm in Davidis & Abrahami concurrunt Matthæus & Lucas. In his autem quæ ante diximus, ita rem exposuimus, quasi duo illa nomina Matthæi & Levi inter Elin & Melchin in contextu Luca non extarent: cujus nostra estimationis, ut & omisi Cæinanis, causa mox suo loco reddentur.

Sed cum magis veritas oculatâ fide quàm per aures animis hominum insigatur (ut Jurisconsulti loquuntur, cum de gradibus agunt cognationis iuramq; tam Matthæi quàm Luca lineam spectanda exhibebo, Matthæi dextro, Luca sinistrolatere, in medium spatium rejectis nominibus, quæ uterque memorant. Quas autem Peronas Matthæus omisit, ut τὸς ἀπεσκαυδεν ἀδελφὰς suas rotundaret, eas alio literarum genere subjiciam: eodemq; subtexam Maria Stemma.

ADAM

ADAM.
SETH.
ENOS.
CAINAN.
MALELEEL.
JARED.
ENOCH.
MATHUSALA.
LAMECH.
NOE.
SEM.
ARPHAXAD.
SALA.
HEBER.
PHALEC.
RAGU.
SARUCH.
NACHOR.
THARE.

ABRAHAM.
ISAAC.
JACOB.
JUDA.
PHARES
ESROM.
ARAM aut RAM,
AMINADAB.
NAASSON.
SALMON.
BOOZ.
OBED.
JESSE.
DAVID.

SALOMO.

NATHAN.
ROBO.

AD GENEALOGIAM

ROBOAM.
ABIA.
ASA.
JOSAPHAT.
JORAM.
ACHAZIA,
IOAS.

Amasia.

OZIAS, qvi & AZARIAS.

JOATHAM.

ACHAZ.

EZECHIA.

MANASSE.

AMON.

JOSIAS.

JECHONIAS, id est Jehojakim.

JECHONIAS alter: sine liberis mortuus.

SEDECIA, patruus & hæres Jechoniæ postero.

ASSIR, post Sedeciam Jechoniæ hæres. (ris, NERI,

MATTATHA.

MAINAN.

MELEA.

ELIAKIM.

JONAN.

JOSEPH.

JUDA.

SIMEON.

LEVI.

MATTATH.

JORIM.

ELIEZER.

JOSE.

ER.

ELMODAN.

KOSAM.

ADDI.

MELCHI.

(ris, NERI,

SALATHIEL Neri filius hæres Assyris & Jechoniæ.

ZOROBABEL Salathielis filius & hæres.

ABIUD.

ELIAKIM.

AZOR.

SADOC.

ACHIM.

ELIUD.

ELEAZAR.

Αἰώνιον

Αἰώνιον

Αἰώνιον

Αἰώνιον

RESA.

JOHANNA.

JUDA.

JOSEPH

SEMEI.

MATTATHIAS.

MAATH.

NAGGA.

ESLI.

NAUM.

AMOS,

Ανώνυμ

Ανώνυμ

Ανώνυμ

MATHAN prior maritus Esthæ sine liberis
mortuus.

MATTATHIAS.

JOSEPH.

JANNA.

MELCHI. posteri-
or maritus Esthæ, pa-
ter naturalis Jacobi.

JACOB. qui & Panther. Matthanis filius
legalis ex Estha. frater Elis & Levis
natura.

ELI - LEVI

JOSEPH, filius Eli natura,
Jacobi hæres. Mariæ a-
gnatus proximus.

I.
BARPANTHER.

I.
PANTHER

I.
JEHOIAKIM, qvī
& Eliakim.

I.
MARIA Josepho
nupta.

*Aliquot personas, quarum non exstant nomina inter Zerobabelis & Christi tempora interposui, quia sine illis expleri tempora satis com-
modè non possunt. Neq; id novum in Matthæo, cum, ut dixi, tres Re-
ges continuos omittat. Quot hic omissi fuerint difficile dictu est,
cum sæpè eodè temporis spatio familia inter se comparata reverè
habeant una aut altera plures & pauciores, quod in omnibus stem-
matibus videre est.*

*Quia verò Maria abavus Levi vocabatur, inde natus est error
veterum existimantium Christo ex namlibus etiam acquisitum jus Le-
vitici sacerdotij: in quo multa sunt reprehendenda. Nam nomina
quod attinet, ea communia erant tribus omnibus, ita ut & Levitæ
Judas & ex Juda genitus Levi diceretur, quod nemo mediocriter in
istis literis versatus ignorat. Deinde verò Jus Levitici Sacerdotij
non potuit nisi per mares ex matribus, ut Romani loquuntur, deferri.*

Quandò

Quanto fuerat satius credere divino scriptori ad Hebraeos disertè neganti tribum Juda, ex quâ ortus est Jesus, ullum habere jus succedendi in sacerdotium: & propterea Christi pontificium non esse Leviticum, sed ἀπαρχάτων regale quale Melchisedeci fuerat. Illud addam, omninò me arbitrari Lucæ stemma petitum ex tabulis publicis: nam in ijs generi accuratè admodum describi ac custodiri ad excidium usq; solita Josephus testatur.

AD ANIMADVERSIONES ANTI-GROTIANAS

Ἐισοδος.

Non satis pia est, ne quid gravius dicam, Calviniani Doctores *Abr. Sculteti*, quam in Exercitationibus Evangelicis l. i. c. xli. euomuit, sententia: *Regula, inquit, Oeconomica est: E-* *Sculteti*
mas non quod opus, sed quod necesse est. Regula Theologica minus pia
est: Disce necessaria, mitte non necessaria. Locum hoc habet sententia.
vel maximè in Genealogiâ Christi, quam legenti hæc, & illa dubia
occurrunt, de quibus anxie disputandum non est. Quid enim ad pi-
etatem? Nec Evangelistæ ipsi sequuti sunt ἀνέπιστοι. Non necessa-
ria, mittenda, vel negligenda duxit, quæ in Genealogiâ Christi oc-
currunt, dubia: sine quibus verò scripturæ veritas constare per
omnia non potest. Quæ in sacrarum literarum lectionem, colla-
tionem, conciliationem, interpretationem impenditur opera quo-
modo non erit necessaria? Quomodo negligenda, vel mittenda?
Ad pietatem sine dubio faciunt omnia, quæ Spiritus Sanctus ipse,
Optimus Pietatis Magister, Scripturæ ad pietatem nos erudien-
ti, inserta voluit, cuius iudicio piè acquiescendum. Longè utiq;
religiosius de Scripturâ senserunt Rabbini, etsi cæci ductores
in Scripturis: nullum esse in S. literis apicem, à quo non pendeant
magni doctrinarum montes. Quo verò pacto excusari potest,
quod arguere veritus non sit Scultetus Evangelistas, quod sequuti
non sint ἀνέπιστοι? Redundat enim hoc ἔγκλημα in ipsummet
Spiritum Sanctum, cuius amanuentes illi fuerunt. Nec sanè

ideo *oleum & operam* perdunt, qui prout par est, scrutantur *Genealogiam Christi*, quod perdiderit *Sylvester* quidam *Stejerus* *Leovalla Silesius*, quem *Theologum Senem* Scultetus *omnem atatem contrivisse*, ait, in enucleandâ *Christi genealogiâ*, tandemq; opus suum *Pragæ Anno 1610* l. c. *XLIV.* publicasse, sed quod sitim multorum non restinxerit, verum auxerit. Num perdidit etiam *Francisc. Gomarus*, num *Friedericus Spanhemius*, aliq; omnes, qui inter *Reformatos seduli* in eo studio fuerunt? Neq; verò opera omnis *Theologorum, veterum æquè ac recentiorum, qui in conciliando Matthæo, & Lucâ allaborarunt*, frustranea censenda, quod *Theodorus Beza* in *Codice* quodam hanc *Genealogiam* sicut apud *Matthæum* descendendo, sic in *Lucâ* ascendendo, iis tantum adjectis, quos *Matthæus* in *resteradecadibus* constituendis præterierat, ad *Salomonem*, non ad *Nathanem*, cæteris sursum ad *Adamum* usq; invariatis, deductam invenerit, hac videlicet serie, ἡρὸς Ἰωσήφ, τὸ Ἰακώβ, τὸ Ματθάν, τὸ Ἐλεάζαρ, τὸ Ἐλισδ, τὸ Ἰαχέιμ, τὸ Σαδὰκ, τὸ Ἐλιακηνά, τὸ Ἀβιδ, τὸ Ζορβαβέλ, τὸ Ἰωσία, τὸ Αὐὰς, τὸ Μανакὲ, τὸ Εἰσεία, τὸ Ἀχὰς, τὸ Ἰωαθαμ, τὸ Οὐσία, τὸ Ἀμασίς, τὸ Ἰνὰς, τὸ Οὐχίς, τὸ Ἰωρὰμ, τὸ Ἰωσαφὰτ, τὸ Ἀτὰ, τὸ Ἀβιά, τὸ Ροβοὰμ, τὸ Σολομών. Mirari potius oportet, quod & *Beza*, & *Scultetus* conjecturæ illi indulgeat, depravatam esse à *Judeis*, ipsis *Evangelistarum temporibus*, *Genealogiam Christi*, eamq; fraudem à plerisq; non animadversam facile obtinuisse: quod nec constanti *Codicum reliquorum consensui*, veterum interpretationum pariter consentientium, & *Patrum* hanc *Genealogiam tractantium συμφωνία* roborato, nec *divinæ providentiæ* ullatenus congruit: ideoq; à *Spanhemio* meritò reprobaturum fuit dub. XXII. sub finem. Sed misso *Sculteto* convertimus nos ad *Grotium*, divinationes ejusdem in hâc causâ, paritèr & ea, quæ pro certis ac liquidis rationibus innitentibus, venditat, brevibus examinaturi.

AD GENEALOGIAM ANIMADVERSIONES.

§. I. Rectè autem observat initiò Grotius, *multas dari γενεαλογίας, quæ pugnare videantur, nec tamen pugnent, restibus ipsius Judæorum libris, ac difficile esse, post tot secula, amissis pridem tabulis, omnig. memoriâ veram invenire conciliationem.* Sed non ideo desperandum de conciliatione, neq; conjecturis, aut commentis propriis indulgendum, multò minus in eorum gratiam Scripturæ verba torquenda, aut vexanda, minimè omnium tripugnare. cosa, incerta, ἀνύγοφα pro liqvidis, certis, Scripturæ consentaneis venditanda.

§. II. Jam cum diversas adferat Grotius conciliandi rationes, non certè optimam aut facillimam elegit. *Facillimè se expedire agnoscit, qui ubi Joseph τῷ ἡλὶ dicitur, generum intelligunt, aut etiam non ad Josephum hoc, sed ad Jesum referunt, ut ipse sit τῷ ἡλὶ, nepos scilicet.* Nec tamen sententiæ illi, quam nodis pluribus expediundis commodissimam fatetur, calculum adjicit, etsi magnorum virorum autoritate comprobata sit.

§. III. Quod verò vix credibile videatur Grotio, in generis recensione, nullo addito discriminis signo per genitivum τῷ μοδò filios modò generos dici, commodius sanè, & verisimilius multò est, nudum illud pronomen τῷ, quod commune ac generale est, diversimodè accipi, quam vocem ἐγγενῆς specialem apud Matthæum in recensione Genealogias tam dissimto sensu intelligi, ut in plerisq; generationis notionem obtineat, in nonnullis jam successionem denotet, quæ nunquam eâ voce exprimitur, nec exprimi potest.

§. IV. Neq; inconueniens est illud τῷ ἡλὶ ad remotius referri, modò verba, ὡς ἐνομίζετο ὑπὸς Ἰωσήφ legantur ceu πατρὸς ἡλὶ, cui lectioni favet, quod illa cohæreant, nec commate, interjecto ad verbum ἐνομίζετο, disjungantur, atq; ita etiam legantur à Syro, quam interpretationem, post Augustinum, probat Theodatus in versione Bibliorum Italicâ, Francisc. Junius, Immanuel Tremell. in annotat. ad Luc. III. & Frideric. Spanbemi-

part. I. Dub. Evangel. XX. p. 24. nec non *B. Hulsemann.* in Gen. X. v. 22.

§. V. Alteram conciliandi rationem, quod *multinomines omnes inter Davidem & Salathielem interjecti fuerint*, item inter *Zorobabelem & finem Stemmatis*, cum ex adverso ab Abrahamo ad Davidem nomina omnia congruant, non immerito reprobabat Grotius. De quâ Vid. *Augustin.* I. II. Quæst. Evangel. c. V.

§. VI. Neq; abnuimus, quod præferenda illi sit eorum *An Maria* sententia, quæ tertio à Grotio adducta loco, qui causam diversificat textus in diversitate successionis sanguinis & juris quærunt, etsi eitur gene- dem acquiescendum esse, haud censeamus. Verior enim, *no- alogia an*stro iudicio est, illa Evangelistarum conciliatio, quod *Maria* hic v. *Josephi* texatur Genealogia, quàm quod *Josephi* ab utroq; Evangelista Matthæo, & Lucâ recensitum sit genus sub hoc discrimine, quod alter *natura* sequutus fuerit ordinem, alter *juris*, quam cum *Iob. Clichtov.* in Damasc. *Salmerone; Maldonato, & Calixto* amplexus est Grotius, & è veteribus, *Julio Africano* præeunte, inierunt *Ambrosius* in Luc. III. *Anselm.* in Matth. *Eveberius* in quæstion. in Nov. Test. *Damascen.* libr. de Orth. fid. cap. 15. In quâ explicandâ, quum non conveniant autores, aliis *Matthæo natura* ordinem tribuentibus; *Lucæ* ordinem *juris* cum *Damasceno & Niceta in catenâ*; aliis cum *Ambrosio* hoc invertentibus. Grotius *Africani* autoritate in *priorem* sententiam illos inductos putat, ipse verò *posteriorem* præfert. Quod verò *Africani* sententiæ opponit, *Lucam τὸ ἐν οὐκ ἔχει non ad totum Stemmatis contextum*, sed ad *Iesum* solum, qui *Josephi filius* non erat, sed vulgò *putabatur* referre, dicturi fortassis *Africani* sectatores sunt, nequaquam id se velle, quod *omnes* antecessores Christi *legales* sint apud *Lucam*, sed quod *unius* solum, nimirum *Josephi*, quodq; id sufficiat ad conciliationem, quod *alij* fuerint *maiores Heli*, quos *Lucas*, aliis *Jacobi* quos *Matthæus* commemorat. Quæ *Maldonati* est responsio in Matth. I. col. 28.

§. VII. Quod porro ad *Grotianam* sententiam, cui cer-

AD GENEALOGIAM

tiffimum est, à *Matthæo* juris *successionem* spectari, non liquidis ra- *An Mat-*
 tionibus ea, uti jactitat, innicitur, sed meris conjecturis. Ut mi- *tibus juris*
 rari adeò oporteat, quod tam pronus in eam pedibus iverit *Dn. successionē*
D. Georg. König in vindictis sacris disp. XXXIII §. 6. seqq. è no- solum spe-
 stris, & è Jesuitis *Petrus Posinus* in Diאלαctico Theogene alog. *Clarit?*
 p. 541. qui verò *Corderium* potius, quam *Grotium* sequutus
 est: quem *Grotius* ipse prævium habuit. *Grotius* e-
 nim *Possino* est homo libertatis pene *Academica* *Sectæ*
αὐτοεξοισ, καὶ αὐτοπεύουα pag. 558. Nam quod primò urget
Grotius: Matthæum privato nomine admixto eos solum recensere, *Grotij as-*
 qui regnum obtinuerunt, quod τῶν πρῶτονων fuit, id factum non firmantis
 ob *successionem* juris, sed sanguinis, & quod concurrat in illâ Sa- rationes.
 lomonis lineâ utraq; successio. Argumentum hujus rei evi- I.
 dens est, quod ubi sola *successio*, non verò *generatio*, vel immedi-
 ata vel mediata locum habet, personæ succedentes non recen-
 sitæ sint; uti probat exemplum *Sedecia*, qvi surrogatus est non
 in locum *Jojakimi* parentis, sed patrui *Jechonia*, adeoq; à *Mat-*
thæo prætermisus est; quod etiam *Asiri* exemplum doceret, si de loco 1.
 illud personæ nomen esset, ut vult *Grotius: Asirum* collocans *Par. III. 17.*
 post *Sedeciam*, seu *Jechonia* heredem *successione* juris, non sangui-
 nis. Sed nomen יְחֹנָן ut rectè observat *R. Mardochai Nathan*
 appellativum non proprium est, atq; idem notat, quod יְחֹנָן h.
 e. vincitum & compeditum. Ita enim textus habet: & filij *Je-*
chonia יְחֹנָן *vincti* *Sealthiel* filius ejus, cui consonat *Matthæus*, &
Jechonias genuit post captivitatem *Sealthiel*. Atq; ita reddunt lo-
 cum *Chronicorum* *B. Lutherus*, *Piscator*, *Genevenses* *Italica ver-*
sio, *Latina Junij & Tremellij &c.* Porro annon apertè falsum
 est illud *Grotij*, quod à *Matthæo* recensiti omnes regnum obtinue-
 rint? Num etiam *Abiud*, *Eliakim*, *Azor*, *Mathan*, & *Jacob*, qvi
 in genealogiâ *Matthæi* referuntur, imperio potiti sunt? Annon
 prædixerat jam *Ezechiel* *Propheta*, non solum coronam, sed eti-
 am *Cidarim* ablatum iri c. XXI. 32.

§. IIX. Quod secundò urget *Grotius: Jechoniam* obsua II.
 enerim sine liberis decessisse: *Jer. XXII. 30. Ideoq; illa Matthæi Jer. XXII.*

1690-30.

Ἰερχονίας ἐγέννησε τὸν Σαλαθιήλ non posse de generatione intelligi, sed successionem in jure regie dignitatis indigere, ejus vis omnis in sensu alieno verborum Jeremia sita est. Vox enim ירר non tantum orbem liberis notat, sed destructum vel infelicem & miserum, quam Aquilæ secunda editio per αὐδύξυτον non crescentem, LXX. & Theodoro per ἐκχύρησιν exponunt, quod Hieronymus abdicatum, & abominabilem reddidit. Sixtus Senensis l. IIX. Bibl. Jeremiam loqui ait, non de orbitate proles, sed de orbitate regni. Quem sensum confirmant verba sequentia, quæ per ἐπεξηγήσιν addita sunt. Non prosperè ager vir de semine ejus. Nam פרו is est prosperè ager. Quia posteri Jechoniæ fastigio regio exciderunt, & in statum inferiorem redacti sunt, illumq; maximam partem luctuosum, & variis calamitatibus expositum. Huc etiam abit Hieronymus, cujus hæc sunt ad locum Jeremiæ citata: Natus est de Joakim Jechonia, de Jechoniâ Salathiel, de Salathiel Zorobabel, & per ordinem venit ad Christum. Sed in diebus Joakim non successit ei Rex filius, sicut ipse Patri successerat, sed fuit in captivitate, & Salathiel, & Zorobabel, & usq; ad Christum nullus regiam obtinuit potestatem. Franciscus Gomarus de Genealogiâ Christi adhuc aliam affert solutionem distinguendo scilicet tempus ante captivitatem exactum à tempore captivitatis, quod Jechonias improles fuerit ante captivitatem, non post. Minæ verò Jeremiæ XXII. fuerint non absolute, sed subintellectâ tacitâ pertinaciæ conditione, quâ desinente & à carcere fuerit exemptus, & Sobole donatus Jechonias: ut taceamus, quod nonnulli, qui omnem potestatem vi hujus maledictionis, abrogatam posteris Jechoniæ dicunt, ita diversos esse Salathieles & Zorobabeles Matthæi & Luca censeant, ut illi è Jechoniâ orta privata vexerint, potestate Ducali translata in Salathielem & Zorobabelem, oriundos ex lineâ Nathanis. Collatio certè loci Matthæi cum libro Chronicorum luculenter docet Salathielem quendam genitum fuisse à Jechoniâ sive idem in regimine ipsi successerit, seu minus. Nam & autor libri Chronicorum filium Jechonia, dicit fuisse Salathiel & Matthæus Evangelista dicit Jechoniam genuisse Salathielem.

AD GENEALOGIAM

elem. Quæ quum clara fiat & manifesta, nullatenus ita elidī possunt, ac si per κατάχρησιν solūm genitus à Jechoniā, & filius Jechonia dicatur, quia eidem in regimine successit. Nam cum in modum γενεαλογεῖν Scriptorem Paralipomenon, dicit Grotius, idoneis exemplis probare non potest; multò minus id in recensione Stemmat̃is Christi S. Matthæi locum habet, quem vocem ἐγέννησε tam improprie usurpasse, ut solam in regimine successionem notet, cum Christi genus & prosapiam exhibet, nullo modo verisimile sit.

§. IX. Quod verò putat 1. Paralip. III. Sedeciam filium Jechonia dici, qui ejusdem πατὴρ ἀδελφῶν vel patruus fuerit, teste libro Regum posteriori c. XXIV. 19. fallitur alienā interpretatione loci Chronicorum, cujus verba ita habent v. 16. Et filii Joachimi, Jechonia filius ejus, Sedecia filius ejus. Non ibi Sedecia filius Jechoniæ, sed frater dicitur, & uterq; Jechonias & Sedecias filii Joachimi constituuntur: præter quem verò Sedeciam fratrem Jechoniæ, adhuc alius Sedecias vers. 15. commemoratus est; Jechonia πατὴρ ἀδελφῶν Josia filius, Matathias dictus 2. Reg. XXIV. 17. quos duos ejusdem nominis confundit Grotius. Neutrum commemoravit Matthæus, quia neuter ad genealogiam Christi pertinebat, nec frater, nec patruus Jechoniæ, unde manifestum est, Matthæum non spectasse successionem juris in regniā vel agnatā dignitate, sed successionem sanguinis, uti antea monuimus.

§. X. E quibus expediri jam facile possunt, quæ Dn. D. Expeditum Georg. König pro Grotio, adversus alios nostrates Theologos, l. turca, quæ c. adduxit: Nimirum probare voluit, verbum γενῶν, quod à B. D. Kö. Matthæus adhibuit, non semper presupponere Patrem naturalem, nig. pro sed quandoq; admittit etiam adoptivum; idq; exemplo Jechonia sententiā satis perspicuum evadere putat: de quo legitur Matth. I. 12. quod Grotij adgenerit (ἐγέννησε) Salathiel: at Salathiel Luc. III. 27. verus ducta. Neri fuit filius, Jechonia duntaxat heres, siquidem de filiis Jechonia De Verbo proprie sic dictis expresse extet, quod nemo de semine ejus sessu γενῶν. rus sit super solium Davidis, aut dominaturus ultro Jehudah

Jer. XXII. 30. cum de Salathiele contrarium legatur, quod fuerit Dux Judaici populi Esdr. IV. c. V. v. 16. Quia tamen deficiente posteritate Salomonis in Jechoniâ ad Salathielem filium Neri ex Nabianis familiâ adhuc superstitem principalis dignitas legitimo ordine devoluta est, dictus est Jechonias eum genuisse, b. e. heredem ipsum reliquisse, & jus successionis, præcipue verò jus Principatus ad eum transmississe. Hæc Königius: Quæ verò calculum minime morantur. Nam. verbum גִּנְיָו proprie generationem notat: à qua vocis proprietate, citra gravissimam rationem, discendum non est. 2. in aliis generationibus id proprie accipitur à Matthæo in hac genealogiâ: Cur ergo hic solum adhibuisset id Matthæus tam improprie significatione de adoptione, vel successione, aut juris successionis transmissione in solo Salathiele? 3. Nullum exemplum hujus tralatitiæ significationis verbi istius vel è Matthæo, vel aliis scriptoribus sacris adferri potest. Non autem licet inusitatas Spiritui S. significationes invchere, multo minus lineæ genealogicæ ingerere. 4. Nulla certitudo de generationibus erit, admissa illâ vocis γενεα, ac dubia plura subinde movebuntur, utrum hic vel ille filius sit naturalis, an vero legatus, etsi genitor, à quo genitus est, designatus expressè sit: 5. Salathielem Neri filium naturalem eundem esse, qui à Matthæo dicitur à Jechoniâ genitus, γενόμενος est: nec ullâ solidâ ratione probari potest. Habuit sanè Jechonias filium, Salathielem dictum i. Par. III. 17. Sed is ut Neri filius non fuit, quomodo enim duos Patres naturales idem habuisset! ita non apparet, cur penes S. Matthæum cum dicit, Jechoniam genuisse Salathielem, relicto filio ejus, ab ipso proprie genito, intelligendus alius sit Salathiel, qui nempe filius Neri fuerit, (quum Jechonias ipso filium ejus nominis ex se genuerit) ac Salathiel Lucæ ex mente Königii, heres duntaxat Jechonia extiterit. 6. Salathielem Zorobabelis parentem Ducem populi fuisse solide haud probatur, è quarto Esdræ, qui liber Apocryphus, & fabulosus est. 7. de fecisse posteritatem Salomonis in Jechoniâ refragatur Scripturæ Canonice i. Par. III. 17. seqq. ubi posterii Jechoniæ, filii, & nepotes

AD GENEALOGIAM

potes &c. recensentur: & inter filios ejusdem *Sealtiel* primò commemoratur loco: quem etsi sceptri hæredem & successorē non habuerit Jechonias, propter edictum Domini Jer. XXII. 30. verè tamen ex se genuit. 8. Diversus ergò est *Sealtiel* ille filius *Neri* apud Lucam, à *Sealtiele*, qvem commemoravit Matthæus. In quâ sententiâ, qvòd diversi sint *Sealtiel* ac *Zorobabel* Matthæi, à *Sealtiele* ac *Zorobabele* Luca omnes antiquiores fuisse *Cornel. Jansen.* comment. in Concord. Evang. c. XIV. pag. 104. observat, idq; ex eo patere arbitratur, annuente, vel præeunte potius *B. Chemnitio* nostro, quod *Aphricanus, Damasce-nus, Ambrosius* & reliqui, qui in scrupulo illo, quomodo Joseph & ex Jacobo natus, & τῆς Eli fuerit, solvendo multum laboraverunt, bujus autem *Scrupuli*, quomodo *Salathiel* & *Zorobabel* & in Sa-lomoneâ lineâ, & inter nepotes *Nathanis* referantur, non me-minerunt, sed constanter omnes affirmarunt, Jacob ex *Salomone* de-scendisse, *Heli* verò ex *Nathan*. 9. Adde quod ne transmississe quidem *Jechonias* jus successionis, aut jus principatus dici queat ad *Sealtielem* filium *Neri*, nedum eundem genuisse. Non jus suc-cessionis, quia habebat filios, qui in bonis paternis succederent. Neq; jus principatû, quia si ad principatum *Salathiel* erectus, non jure aliquo successionis, sed liberâ translatione divinâ eundem consequutus est: quandoquidem Deus in pœnam *Jechoniæ*, e-jus familiam ab hac dignitate exclusit, eandemq; in *Nathanis* lineam, & familiam *Neri* transtulerit. 10. Deniq; nec adoptio hic ulla probatur; ac si maximè locum haberet, nihil ad Ma-thæi genealogiam faceret. Unde rectissimè à *B. Wilb. Lysero* no-stro disp. de genealogia Christi q. XV. & II. dictum, adoptionem hereditatem quidem posse concedere, genealogicam autem relatio-nem non asserre.

§. XI. Ubi ne quicquam adversus *B. Lyserum* excipit *Dn. D. Exceptio König*, exemplum esse contrarium in ipsâ Scripturâ. Nam *Sede. ejus adver-kiam patrum Jechoniae* 2. Reg. XXIV. 17. immisceri in genealogi- (us *B. D. W.* am *Jechoniae*, ejusq; filium dici. 2. Par. III. 16. Responsum enim *Lyser.* di-jam ad hoc exemplum *Grotio*, non *Jechonia* filium ibidem; sed *scussa*,

ANNOTATA

Jojakimi dici *Sedekiam*, à quo vero *Patruus*, itidem *Sedekias* dictus, diversus est, qui *Josia* filius fuit, ac Rex constitutus est, prius vocatus *Mathanias* 2. Reg. XXIV. 17. Quod è 1. Chron. III. 15. cum v. 16. collato liquet. Quod autem *Genealogie* non semper continuâ serie generationes, sed & successiones familiarum describant, siue istiusmodi successiones carnis, siue adoptionis aut alterius juris beneficio sint obtenta, non nudè asferendum erat contrâ *B. Lyserum*, sed exemplis idoneis è sacris demonstrandum, quæ si darentur omninò, nondum tamen ab his ad genealogiam à *Matthæo* verbo *GENUIT* pertextram con-

*Incommo-*cludendum, nisi certa documenta suppetant. Et quò expedi-
da ex illâ ant illæ *improprie* generationes *Jesuita* *Posinus* docuit, cum eò
impropria etiam abiit, ut in dubium revocaret generationem *Achazi*, annè
significati- ab eo *Ezechias* genitus sit, ac suspicatus sit, *Achazum* Patrem tan-
one gene- tum legalem *Ezechia* fuisse, in *Dialect.* p. 551. nec non *Jesuita* *Tor-*
rationis. niellus, qui *Nathanem* *Davidis* filium legaliter tantum seu per ado-
ptionem, non verò naturâ, vel per generationem fecit, quem ab
Uriâ procreatum dicit *annalib.* ad Ann. M. 3987. n. 5. & ad ann. M.
4037. n. 3. qui tamen fateretur *S. Matthæum* naturales duntaxat e-
numerare generationes, idq; planè indicare verbum illud *Genuit*
per singula repetitum. ad ann. 4017. n. 15. Quod commentum
de *Nathane* in *Lyrano* jam profligavit *B. Lutherus* in *de Schem-*
hamphorasch T. II. X. Jen. Germ. t. 127. qui itidem *Nathanem* pro
filio adoptivo *Davidis*, eodemq; *Propheta* venditavit: quo pa-
cto *Christus* evaderet *Uriâ Hittai* filius, hominis gentilis: quod
per absurdum. Alia similis commatis incommoda sicco præ-
terimus pede.

§. XII. Quæ verò congerit *Grotius* è *Scriptoribus exoti-*
eis, qui *Latinis* adoptivi parentes, quid *Xenophonti* *τενοποιοι* & *Ια-*
sit, quid *Poetis* nati & genitores, quod *Ebrais* *תררת*, *Hellenistis*
γενεός res gesta dicantur, quomodo item ex fratre mortui genitus
semen ipsius mortui vocetur, nihil probant, & aliena atq; à *παρα-*
pro eadem *δουσία* sunt hic, ubi de phrasi *Scripturae sacrae* res est, & disqui-
ritur de verbo *γενεάν*, & de recensione *Stemmatum*, ubi eadem ra-
tione quoad omnes in lineâ descendente adhibetur, ut genera-
tionem

Grotij ar-
gumenta
pro eadem

tionem vel immediatam, vel mediatam notet. Non ergò est, quod exagitet in eo Grotius *Africanum*, ceu *sedulum magis*, quam *ex ætli per omnia iudici*, quod vocibus illis ἐγέννησε, & ἐνομήσθη innotatur. Neq; credendum temerè est, viros summos sine accuratâ investigatione cæco impetu *Africanum* in eo sequutos esse, utpote scriptorem *responsionum ad orthodoxos*, *Eusebium*, *Nazianzenum*, & alios, denso agmine, quod nempe *Jacobus à Matthæo* nuncupatus *pater* ejusdem fuerit *jure naturali*, aliâ autem ratione *Joseph* τὸ *Eli* dictus sit à *S. Lucâ*.

§. XIII. Quod porro tertio observat Grotius, quod *Lucas* ad *Adamum* naturalem omnium *Satorem* genus producat, *Matthæus* ab *Abrahamo* incipiat, à quo αἱ ἐπαγγελίαι. unde *Jes* potissimum oritur, incipiant, id nihil Grotii causam juvare potest. Nam non idèò ab *Abrahamo* incepit *Matthæus*, quod solum pertexere voluerit *seriem* eorum, qui *successionem* aliquam *juris* habuere, non habitâ *sanguinis* ratione, sed quod deductâ *genealogiâ* ex *Abrahami* *prosapia*, *Majorum* cæterorum *Christi* origo latere nequeat, qui ex *Mose* omnibus notissimi erant. Et si interim non negemus, *Abrahami* & *Davidis* posteris imprimis recensitos esse eâ de causâ, quod illis tam insignes *promissiones* de *Messia* ex *semine* ipsorum prodituro factæ essent. Et pulchra est observatio *B. Lutheri* ad *Matth.* I. Sicut *Matthæus* probare vult, *Christum* *Judeis* venisse secundum *promissionem* *Abrahami*, & *David* factam: ita *Lucas* vult ostendere, eundem *Christum* non ad *solos* *Judeos* pertinere, sed etiam ad ipsum *Adam*, & *semen* ejus, h. e. ad omnes gentes totius *Orbis*.

§. XIV. Nam ne dubitaremus, *genealogiam* è *stirpe* *Abrahami* & *Davidis* texti à *Matthæo*, sedulo *Evangelista* ipse cavet, dum titulum huic præfixit catalogo Βίβλος γεννήσεως dum *Christi filij Davidis*, *filij Abrahami* stemma se pertexere testatus est (neque enim ibi nomen *filij* sensu *legati*, sed de *filio naturali* accipi, penes omnes in confesso est) dum verbum ἐγέννησε semper adhibuit, nec id *improprie* hic in ullâ *generatione* usurpatum esse, convinci possit, dum *matres* etiam ac τὰς ἀδελφάς quandoque

commemoravit, ne ambiguum esset, *sanguinis & familie stemma* perrexi, dum conclusit totam genealogiam generatione Christi & Maria versu 16, ut constaret, se non de successione juris, sed de *generatione*, & prosapia hæcenus egisse *Josephi* viri Mariæ, è quâ Iesus genitus est. Deniq; dum *gavveâs* numeravit, & in *ref-femcadâs* distribuit, atq; ita eadem ratione se omnes habere, h. e. propriè generationes indigitari, significavit, qualia *κεατῆσα* genealogias & seriei naturalis *Lucas* non prodidit. Et si enim *Adamum naturalem omnium satorem* commemoret: tamen nec in eo desit, sed ad *Deum* ascendit, & *Adamum* r̄s *Ἰσῆ* esse dicit, à quo ipse certè naturaliter procreatus non est, & in ipso initio stemmatis vocem *ἐνοικῆτο* non sine causa præmisit.

§. XV. Levius adhuc est, quod quartò Grotius quarit in numero, quod nempe *Lucas* inter *Salathielem* & *Josephum* septendecim personas numeret. (duas enim elidit, *Matthæus* nempe & *Levi* inter *Eli*, & *Melchi* positas, quam ejus audaciam consensus editionum & versionum sacri Codicis redarguit) quum decem tantum recenseat *Matthæus*. Nam qvo artificio inde conclusurus sit, à *Lucâ* successionem *sanguinis* spectatam, non item à *Matthæo*, nos quidem conjecturâ assequi non valemus, etiam si ponatur, unum esse *Salathielem*, unum item *Zorobabelem* apud utrumq; Evangelistam, in quo coaluerint lineæ duæ *Nathanis* & *Salomonis*, quos tamen diversos esse, non pauci affirmant. Non enim mirum est, in unâ lineâ plures intermediâs personas reperiri, quàm in alterâ. Facillimè fieri, ut aliquæ familie decem generationes eo spatio temporis numerent, quo vix alie quinq; , prout videlicet *aduliori* aliis ætate *Patres* fieri ceperunt, agnoscit *Possius* in *Diallactico* c. XLIX. nec id diffitetur Grotius: sæpè eodem temporis spatio familias inter se comparatas *gavveâs* habere unâ, aut alterâ plures, & pauciores; ut adeò necessum non habeamus eò nos recipere, quod ab altero Evangelistâ *sanguinis*, ab altero juris successio spectata sit, Et unde evinceretur à *Lucâ* potius, quam *Matthæo* *sanguinis* successionem spectatam, contra tot illustria documenta pro *Matthæo* jam adducta?

AD GENEALOGIAM

§. XVI. Neq; ullius momenti est quod quintò Matthæus ipse satis apertè profiteatur, non numerari à se personas, sed generis summam breviter indicari, in *trios agetes* uq; *denadas tres memoriae causa digestam*. Nam quæcunq; causa fuerit hujus digestionis, (quam non memoriæ solum gratiâ factam esse, sed quod nomina omiſſa tabulis genealogicis in templo, *Joseph. lib. 1. advers. Appianum*, teste, asservari solitis, abfuerint, inde sc. *sacerdotali iudicio erasa*, Possinus in *Diallactico* c. XXIX. probare nititur) non potest utiq; inde concludi, *Matthæum* haud recensuisse generis & prosapiam Christi juxta successionem naturalem: neq; enim necessum est, ut de gradu ad gradum, qua sanguis ducit, nullo prætermisso ordine progrediatur, qui genealogiam texit, (quod hic se facere *Matthæus* testatur) quin suo ductus consilio, etsi forè non satis id nobis constet, nonnullas personas omittere liberè possit; quâ in re *Spir. S.* à quo agitur est *Matthæus*, normam præscribere, nostrum minimè est. Ratio tamen hujus Methodi haud absimilis vero est, quam ex *Hieronymo* laudat *B. Chemnitius*, distribuisse ita *Matthæum* genealogiam in tres *trios agetes* uq; *denadas*; non tam ut lectoris memoriæ consuleret, quam ut ostenderet lineam illam Christi certis circumstantiis sive indicis, in præcipuis mutationibus status hujus populi designatam, idq; rêt potissimum, in *Abrahamo*; in *Davide* & in *Salathiele*, seu *Zorobabele*; h. e. in *Patriarchis*, in *Regibus*, & in *Ducibus*.

§. XVII. Quod deniq; sexto temporum computum attinet, à Christo usq; ad *Zorobabelem*, non apparet, quomobrem totum illud tempus per personas à *Matthæo* recensitas impleri non possit, etsi ordinem naturalem is sequutus sit, neq; quicquam prohibet, quo minus & hic unam atq; alteram personam omiſſam esse à *Matthæo*, adseratur: quemadmodum *Grotius* ipse in suâ *Agapionæ* septem personas *αἰωνῶν* adducit, ceu prætermiſſas à *Matthæo*. Quâ in parte ipse suo indulget, ut aliàs passim, ingenio, sibiq; sumit dictaturam in sacro codice, pro arbitrio, quam forè ne in profanis autoribus ipsi Philologi modestiores concederent.

S. XIIX. Quæ porro ille contra *Africanum* disputat, quæ ex Africano pro lubitu assumit, quæ de aliis, sive ex traditione, sive ex ingenio suo asserit, tanti non sunt, ut iis discutiendis immoremur. *Arbitraria* ea esse, non explorata, profitetur ipse, & *Sealtchi-* & verò nimis sunt arbitraria illa.

el & Pedajæ filius?

S. XIX. Majoris momenti est difficultas, quam postremo expendit loco, *quomodo* & *Matthæo* & *Lucæ Zorobabel dicatur Salathielis filius*, cum *Paralipomenon* scriptor eum dicat *Pedajæ* filium. Ubi existimat quidem *Pareus Zorobabelem Jedajæ filium naturalem* *Salathielis legalem* fuisse, ipsi post obitum è conjugè relicta à fratre pro jure *Leviratus* Deut. XXV. suscitatum. Sed eà ratione inter majores Christi *Salathiel*, utpote qui sine liberis decesserit, referri non posset, sed referendus ab Evangelistâ fuisset *Pedajab*. Unde ii de *Zorobabele* ita censent, eundem & *Pedajæ filium* dictum, quod is ejus parens fuerit, & *Salathielis filium*, quod non immediatè ab ipso, sed mediante *Jedajab* præcreatus sit. Sed huic sententiæ obstat primò, quod *Malchiram*, *Phadaja*, *Seneazar*, *Jekamia*, *Hoseama*, *Nedabja*, ut *fratres Salathielis* adduci videantur i. Par. III, 18. Nam ingerere hic illud בני filij, ut referantur illi ad *Sealtchielem* ceu parentem, quod in versione Belgicâ fit, est aliquid Scripturæ addere. Secundò, quod *Zorobabelis* à Scriptore *Paralipomenon* commemorati filij & posterij longè alii sint, quàm qui à *Lucâ* vel à *Matthæo* recensiti sint, neq; ullus ab Evangelistis nominatus in istâ *Zorobabelis filij Pedajæ* genealogiâ in libro *Chronicorum* reperiatur. Tertiò quod perpetuo *Zorobabel Ethnarcha filius Sealtielis*, nuspiam, ne semel quidem filius *Pedajah* dicatur.

S. XX. Ob hæc ergò rationes non possumus illis calculum adjicere, qui hunc *Zorobabelem Ethnarcham* ex isto *Chronicorum* loco deducunt. Quapropter diversus ille sine dubio fuit ab *Ethnarchâ*: quam sententiam video etiam approbare *Grotium*. Sed ex eo nondum conficitur, nisi alia prostant, & in subsidium vocentur documenta, unum illum *Zorobabelem Ethnarcham* ab utroq; Evangelistâ intelligi, quem *Matthæus Abiudj*, & quem

AD GENEALOGIAM,

& quem Lucas *Rese Patrem* constituit. Quos alii diversos ejusdem nominis esse volunt. Quia *Matthæi* Zorobabel *post captivitatem* Babylonicam genitus est: *Luca* verò vel *ante eum*, vel *primis annis* ejusdem: utpote cujus jam maturi annis auspiciis populus è captivitate reversus: à quo etiam *septendecim* generationes ad Mariam occurrunt, quum inter Zorobabelem *Matthæi* & *Josephum* intercedant solum *novem* generationes. Et quum *Jer. XXII. 30.* prædictum sit, duces *Juda* nullos è semine *Jechoniæ* super solium *Davidis* sessuros, *Salathielem* & *Zorobabelem*, qui post captivitatem *Duces* *Juda* fuere, apud *Lucam*, alios esse, quam qui apud *Matthæum* ex *Jechoniâ* deducuntur, hujusq; posteros *sine publicâ auctoritate* privatos vixisse, ex illo *Jeremiæ* vaticinio colligit *B. Chemnitius* ad *Matth. I. Harmon. c. III.* Quod alii etiam placuit. Et quamvis admittatur, *Zorobabelem* *Ethnarcham*, *Salathielis Neri* filii filium, atq; à *Zorobabele* illo & *Abiud*, & *Resam* procreatos esse, non tamen concedendum ullatenus, *Sealthiel* *Neri* filium, dignitate *Principali* fulgentem, *Sealthielem* *Matthæi* esse, neq; verum est *Jechoniâ* *sine liberis* decessisse, hujus cum *liberi* septem recensentur *i. Par. III. 17. 18.* ac temerè ingeritur à *Grotio* lineæ *Matthæi* genealogicæ *Affir*, cum *Sedecia*, quorum nullum in *Matthæi* est vestigium: neq; relatio ulla genealogica *Sedecia* in hac lineâ deprehenditur. *Affir* verò persona merè est fictitia. Unde patet, tam incertum, ac temerarium esse *Grotianum Schema*, quam promptus ille fuit, in assumendis aut excogitandis nonnullis hypothesebus ad *Josephi* ac *Mariæ* *Stemma* pertexendum, suæ opinioni commodis.

§. XXI. *Scrupulus* tamen adhuc restare videtur, quum statuamus *i. Par. III. 18.* non *Zorobabelem Principem* recenseri, sed *privatum* aliquem, qui factum sit, ut *privati* genere relato, *Principis* insignis *Stemma*, & *mentio* negligatur? Et quum sine dubio *Zerubabel* *Princeps* è regio *stemma* ortus sit, adeoque ab eadem origine *Sealthiel* *parens* ejus deduci debeat, unde non ambigendum, quod *Sealthiel* ille *Parens* ejus fuerit, quem *auctor Chronicorum*, & *Matthæus* *Jechoniam* *Regem* genuisse di-

ANNOTATA

tunt, cur Patre & avo, horumq; posteris in genealogiâ commemoratis præteritus ille fuerit, qui præ aliis commemorari dignus erat? Cujus rei aliam causam nullam esse existimamus, quam quod Sealthielis filium Zorobabelem esse fuerit notorium, quod que Spiritus S. alibi sæpius, in libris nempe *Esdræ*, *Nehemiæ*, *Haggai*, *Malachiæ* idem indicarit, etiamsi hic ejus rei mentionem non fecerit.

§. XXII. Sic ergo genealogiâ Christi nunc ex utroq; Evangelista emendatius in *schemate subjuncto* exhibemus, suppletis solum *tribus regibus*, in *Matthæo*, sive ob *teffemdecadæ* rotundandas, sive ob aliam quamcunq; causam prætermisiss (quos minori charactere inserimus) & prætermisso *Cainane*, quem Vulgati Lucæ codices referunt, sed *embolimaum* esse alias, in Critico nempe sacro, prolixè asseruimus, nec abnuit Grotius. Qui Schematismus docebit, *per se* aded perplexam non esse genealogiam Christi apud Evangelistas, quemadmodum eam reddidère variæ authorum sententiæ, citra fonticas causas.

§. XXIII. Quas ab aliis inventas difficultates infelix *Anna* Grotii non tam miouit, quam adauxit. Quod à *Johanne Cordesio de Cordes* Lovaniensi presbytero & Canonico *animadvertens*, ad *Luc. III.* accepisse videtur, quodq; amplexus est *Petrus Possinus* Tholosanus Jesuita, in *Dialectico Theogenealogico* probare satagens, quod *Lucas naturalem* quidem *ubiq; sortem* tenuerit, *Matthæus* verd, ubi ea deseruit, *juris successione* sit sequutus. Qui verd Jesuita in pluresculis à Grotio discessit, ejusque sententiam novis *evēgiuati*, ut fieri amat, locupletavit. Nam ut de eo non dicam, quod *Possinus* p. 517. *Salomonidarum stirpem in Jechorinā* planè defecisse, ait, quod egregio, & Jesuita digno testimonio probat, è *Revelationibus* nempe *Brigitte* c. xix. ac *Sedeciam* in lineâ Salomonis prætermittat, (quem ingessit Grotius) quodq; relicto *Jechorinā altera* tertiæ *teffemdecadi* *MARIAM* Deiparā per absurdè infertiat pag. 51. *commentus* est, *Josephum* quem *Heli filium naturalem* cum Grotio facit, *hac solum adoptionis* ratione, *filium Jacobi dictum*, quod *quum natus esset ex Zorobabele*
(Relæ

AD GENEALOGIAM

(Resæ fortasse voluit dicere Jesuita) stirpe, alterius Zorobabetis filii, Jacobo morienti sine liberis, (qui Jacobus ultimus ex Abiudis lineâ primogeniti Zorobabelis fuerit) in hereditatem benedictionum successerit, ac postmodum ante adultam Christi ætatem nullâ reli-
ctâ prole decesserit, adeoque Christum ipsum successorem heredita-
ris benedictionum legitimum habuerit: Ex SESE tamen trahentem
jus successionis hujus, non ab aliis ducentem. Quod Εὐρημα com-
memorasse, est solidè refutasse: cujus autorem Jesuitam alium
Johannem Bessonum Possinus laudat, qui in lucubrationibus ad Can-
tic. Canticor. primus affirmavit, Josephum Mariæ fuisse Patrum,
quem unum sibi esse instar mille, profitetur.

§. XXIII. Grotius autem ita suam ἀπορίαν nobis expo-
nit pag. 654. Verum puto, quod οἱ δεσπότες Africano dixerunt,
Esstham primum Mathani, deinde Melchi conjugem fuisse, itaq; esse
eos ὁμοχρόνους. In Mathane autem extinctam stirpem naturalem
Abiudis, quæ prima erat stirps profatarum ex Zorobabele. Qua-
re ex lege viduæ matrimonium ad sobolem in nomen mortui excitan-
dam debitum ei, qui princeps esset familie secundæ per Resam ab eo-
dem Zorobabele venientis. Atq; eum fuisse Melchim, qui Jacobum
genuerit, patris naturalis cognomine dictum vulgo Pantherem, legis
autem æstimatione filium Mathanis mortui, & juris omnis successo-
rem. Hujus Jacobi sine liberis functi jus devolutum ad Josephum:
atq; ita Josephum dici Jacobi filium, non ex lege τῆς Πατρικῆς Πρε-
σβυτείας, sed quod hereditas ejus ad ipsum pervenisset, quomodo Sedeci-
as est filius, ut diximus, Jechonia. Erat autem Josephus, si rectè ra-
tionem puto, filius fratris Jacobi, ac proinde Jacobus Josephi patru-
us. Mariam autem, cum ab altero Melchis filio veniret, & esset
Πατρικὴ, nuptam Josepho, quia nemo exstabat propior, ad cujus
tutelam confugeret. Hæc Grotius, acceptans ex Africani senten-
tiâ, quæ vidit suæ ὁμοῦσε δὲ λεύειν, cætera pro arbitrio re-
probans.

§. XXIV. Sed cur in Mathane extinctam stirpem natura-
lem Abiudis statuamus, nec eam porro cum Matthæo prorogemus
ad Jacobum & Josephum, quum eodem verborum tenore Mat-
thæus

thæus v. 15. Ματθαῖν δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ, Ἰακώβ δὲ ἐγέννησε Ἰωσήφ! Cur ad legem Πατριάρχης recurremus, quum Evangelista in naturali serie persistat generationum! Porro unde constat Grotio, Jacobum sine liberis functum, ut hoc tam audacter affirmet, & ideo Matthæi disertam literam, quæ Joseph ejus filius dicitur, relinquat! Unde docebitur, è Jacobi jure devoluto ad Josephum, hunc Jacobi filium, & ab eodem genitum dici, etiam citra legem Leviratus, vel, ut loquitur Grotius, non ex lege Πατριάρχης, sed quod hæreditas ejus ad ipsum pervenisset! Nullo certe idoneo exemplo è Scripturis tale quid ostendi potuit. Nam de Sedeciâ jam responsum est. Ut taceam, quod pro certo assumat Grotius, Mariam fuisse virginem Παύλην, cui bona immobilia jure hædeditario obigerint. Quod non satis congruit paupertati ejus Luc. II. 7. 24. insinuatæ: quam περιβέρον χερσῶν virginem manibus suis victum querentem Theodorus sermon: ad Græcos IIX. dixit. Quo jure dici poterit Παύλη, quæ ὁδὲ βῆμα ποδὸς ad filium potuit transmittere? Testatur ipse sibi ruguriolum, nidum, antrum nullum esse πρὸ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, ait Jac. Cappel. in viudic. pro Calaub. p. 59. Calaubonum, quem vindicare debebat adversus Andr. Evæmono Johann. in eo deferens, quod ille Mariam Παύλην Exerc. I. §. XIII. asseruerit.

§. XXV. Notandum etiam hic sedulo, quod cum Matthæo Jacobum à Maichane, ac Josephum è Jacobo genitum esse, testante, vetus illa traditio, quam ex Epiphanio refert Grotius, consonet. Josephum nempe hunc nostrum filium fuisse τῷ Ἰακώβ, Παύλην δὲ πάντῃ καλεμένον, quod non putat omnino spernendum Grotius: siquidem & ipse Josephus eodem Patris cognomento appellatur. Quippe & Celsus Mariam ait concepisse ἀπὸ τῆς πρωτόγονου, quod à Judæis ipsum accepisse putat, qui etiam Jesum Dominum nostrum Panther appellant in libro פנתר כהן & in libro עברה זרה. Sic ergo etiam hæc traditio tum Judæorum, tum Christianorum, comprobatur Josephum à Jacobo procreatum esse.

§. XXVI. Atq; hæcenus rectè se habet Africani sententia,

AD GENEALOGIAM

ria, quod Iosephus naturâ fuerit filius Jacobi. In eo autem aberrat à vero, quod Patrem & Eli facit Melchi, qui eum genuerit ex Esthâ: siquidem juxta Lucam Mathas sit Pater, Melchi autem sit Proavus ejusdem. Neq; in eo sibi constat illa Africani traditio, quod Melchim Mathanis viduam Estham duxisse, & ex eâ Elin suscepisse, Eli autem sine liberis functo, Jacobum fratrem οὐκ οὐκ εἶπεν (quem Estha Mathanigenuerat) è vidua ipsius Iosephum genuisse, perhibeat, qui proinde Jacobi filius naturalis, Eli autem filius legalis fuerit. Nam ut rectè observatum Grotio, lex τῆς Τριφυλίας ad conservanda familiarum jura pertinebat. Familia autem ex agnatione censetur, quare Eli sine liberis functo prolem ei gignere debuit non uterinus, qui agnatus non erat, sed proximus ejusdem familia ac nominis. Adde, quod Melchividuam Mathanis idèd ducere non opus habuerit, ut fratri, vel contribuli, semen suscitaret, quum nec adeò propinquus ei fuerit, utpote è stirpe Nathanis oriundus, nec Mathan ἀπὸ τοῦ & decesserit, sed Jacobum filium, secundum Africanum, reliquerit. Non ergò fidem meretur illa traditio, quam ad δευτέρους Dominicos, Domini consanguineos referre videtur Africanus apud Eusebium l. I. Hist. Eccl. c. IIX. cui Africanus ipse, parum tribuit, ita eandem rationem concludens: Sive itaq; ad hunc modum, sive aliter habet res ista, non poterit quisquam meo judicio clariorem illius expositionem reperire. Quisquis autem a quo animo prae dictus est, idem quod nos curabit. Etiam si CERTUM DESIT TESTIMONIUM, ob id videlicet, quod meliorem ac acriorem expositionem proferre non potuit. Quae docent, traditionem illam non satis certam ab ipso met Africano habitam fuisse. Nec vana forsàn est suspicio B. Chemici, illa ita à Judaeis tunc sparsa, quasi à consanguineis Christi tradita essent, ut haberent plausibiliorem occasionem, & praetextum illudendi fidei nostrae.

§. XXVII. Absurdum sane est, duos Evangelistas voluisse unius Iosephi genealogiam texere, & quidem sub diversis nominibus, unde infirmis materia lapsus, malignis cavillorum, quum tamen nec Christus ex Iosepho natus fuerit, nec nasci debuerit, nec potuerit.

Absurditas tuetur. Absurdum, utrumq; Evangelistam Mariæ genus prorsus illius sen- reticuisse, ex qua tamen Christus natus; neutrum demonstrasse, tētie, quod quod demonstrandum erat: Christum ex semine Davidis natum es- uerq; Ev-se. Etsi enim probabiliter dici possit, Josephum virum pium angel. Jose- nupuisse uxori ex eādem tribu, & ex eādem familiā tribus, occur- phi genea- runt tamen alia contraria exempla: & promptum erit hostibus logiam. Evangelii excipere, in Mariā, ut paupere, legem non esse pericli- tizat. tam, & multos ex ipsā quoq; tribu Juda extraneas etiam duxisse uxores, & ducere potuisse, æqvē ac id in aliis tribubus quandoq; factum: nec obstitisse quicquam, quo minus Josephus, utur è Ju- da ortus, uxorem è tribu Levi duceret. Quomodo verò ita θεῶ- δηλον fuisset istā ætate, ὅτι ἐξ Ἰσδα ἀνατέλλεν ὁ κύριος, ὁ ἡμῶν Ebr. VII. 14. Ecquis etiam credet, alter utrum Evangelistam tam anxie Patrem Josephi legalem, ejusq; genealogiam referre, præteri- to illo, quod præcipui erat momenti, quinam majores fuerint Ma- ria Deipara & virginis?

§. XXIX. Urgent nonnulli & hoc adversus Africanum, qui Melchi, cum ex aliā lineā, Nathanis nimirum, oriundus fue- rit, Mathanis, oriundi ex lineā Salomonis viduam Estham duxerit? annon repugnarit hoc conjugium legi, quum contribulis qui- dem Esthæ ita fuerit Melchi, non autem συγγενής, & propinquus, nedum proximus, utpote ex alia linea oriundus! Sed illi assu- munt, συγγενέας ex lege requisitam fuisse ad nuptias viduæ etiam communes extra casum τῆς ὁπίσσω βίου & Leviticus, cum fratre defuncto ἀπέκνω semen excitandum erat, quod ἀπὸ τῆς quomodo probari, aut cum exemplis aliis conciliari possit, non apparet. Id tamen longè falsissimum est, quod nonnulli Afri- cani sectatores supponunt, sufficere, quod Christus successor Davi- dis LEGITIMUS fuerit, etsi filius naturalis non esset, siquidem è lumbis Davidis prodire debuerit secundum carnem, adeoq; na- tione matris: quum respectu natiuitatis temporalis ἀπὸ τῆς fuerit..

§. XXIX. Quapropter præstat omninò pro conciliandis Evangelistis statuere, alterum eorum Genealogiam Mariæ perte- xere

AD GENEALOGIAM

zere, alterum *Josephi* stemma explicare, quod posterius, quum à Matthæo fieri nimis luculentum sit, rectissime Lucæ genealogia Mariæ Deiparæ assignatur. Quæ sententia, quantum ad *Mat. Testimonii* stemma, quod ab eo *naturalis* genealogia, seu via *generatio* nostra observata fuerit, patronos habet, præter ipsummet *Julium A-*sententia, *ffricanum* in Epistolâ ad Aristidem (apud Eusebium lib. 1. c. 11X.) quod *Lu-*Scriptorem responsionum ad orthodoxos, *Eusebium*, *Gregorium*, *cas genea-*Nazianzenum, *Damasce-* aliosq; plurimos, quos *agmine factio* logiâ *Ma-*Africanum sequi fatetur Grotius, etiam *S. Augustinum* 1. II. de *ria descri-*Consens. Evangelist. c. III. Cujus hæc est ratio præfusa *adidolū* bat.

¶ *S. Matthæus* dicens, *Abraham genuit Isaac*, atq; ita in hoc verbo, quod est genuit, perseverans, donec in ultimo diceret, *Jacob autem genuit*, satis expressit, ad eum Patrem se perduxisse originem generantium, à quo *Joseph* non adoptatus, sed genitus erat. *B. Luther* Tom. II. X. Jen. Germ. p. 126. Schemhaphor legalem successionem in Matthæo inde profligat, quod ille tres generationes omittat, dicens: *Joram* genuisse *Uliam*, qui centum circiter annis à *Joramo* distabat, adeoq; legalis ejus filius esse non poterat: unde missâ distinctione Patris *legalis* & *naturalis*, ita conciliat Patres diversos à Matthæo & Lucâ *Joseph* assignatos: daß *Hieronymus* schreibt/ *Jacob* sey *Josephs* natürlicher Vater nach *S. Mathæo* us *Schnur*/ aber *Eli*, den er auch *Eliakim* und *Joakim* nennt/ (denn es sollen alle drey ein name seyn/ wie bey uns *Nicolatus*, *Nickel*/ *Claus*) sey sein Vater/ nach *Lucas* schnur/ das ist sein Schwäher/ oder Vater nach der Weise/ da *Tochterman* auch *Sohn* und *Sohns*/ *Weib* auch *Tochter* heißet/ und nach dem *Gesetz*/ da ein Bruder muß sich seines verstorbenen Bruders Kinder Vatter lassen nennen/ und seyn/ Das gefellet mir so wol/ und besser den *Eusebius* und *Lyra*, der in *met Jacob* habe seines Bruders *Eli* Wittwen genommen/ und mit derselben *Joseph* gezeuget/ da würde *Maria* (*Joakim*, oder *Eli* Tochter) und *Joseph* einerley Mutter Kinder/ und natürliche Geschwister seyn/ das leidet *Mose* nicht

Lev.

Lev. 18. Quod autem ad *S. Luca* genealogiam attinet, quod ab ipso stemma *Mariæ* pertexatur, propugnarunt hanc sententiam *Petrus Galatinus* L. VII. de arcan. Cathol. Verit. c. XII. *Dominius à Soto* in IV. sent. Dist. XXX. q. 2. art. 1. *Genebrardus*, *Didacus Stella*, *Jansenius*, *Barradius*, *Vincentius Reginus*, & alii è Pontificiis: nec non *Bibliander*, *Aretius*, *Lavaterus*, *Deodatus*, *Franc. Junius*, *Pareus*, *Gomarus*, *Spanhemius* è Reformatis: & post *Megalandrum Lutherum*, *B. Chemnitium*, *Andr. Osiander*, *Hunnium*, *Gerbardum*, *Hulsemannum*, *Brochmandum*, *Winstrupium*, *Helvicum*, *Dn. D. Mullerum* in *Judaism.* & pleriq; alii nostrates. *B. Gerbardus* Annotat. in *Matth.* p. 56. laudat *Osiandr.* qui distinctioni istius inter Patrem naturalem & legalem duo opponit. 1. Quod inauditum sit apud *Judæos*, mortuum illum dici Patrem hujus primogeniti ipsumq; filium illius, cum in *Ebræo* non legatur, & susciter semen fratri, sed יבִרְתָּהּ & levitabit eam, id est, leviri jure eam habebit. 2. quod talem successorem, seu filium legalem nemo possit ex uxore defuncti procreare, nisi frater defuncti germanus. Jam v. *Jacob* & *Eli* non fuerunt fratres germani: quia *Matthæus* genealogiam Christi deducit à *Davide* per *Salomonem*, *Lucas* autem per *Nathanem*, quorum neuter sine liberis decessit. Allegat *B. Gerbard.* & *Augustini* l. II. de Consens. Evangel. c. 3. & l. III c. Faust. c. 3. sententiam, *Josephum* duos habuisse Patres. unum à quo fuerit natus, alterum à quo fuerit adoptivus. Priorem describi à *Matthæo*, posteriorem à *Lucâ*. Addit autem quædam: Simplicissimè respondetur, *Heli* s. *Joachim* naturalem *Mariæ* parentem fuisse, hunc vero apud *Lucam* usitato apud *Ebræos* more vocari Patrem *Josephi*, quia *Josephi* filius *Jacobi* naturalis *Heli* gener fuit. Sed audiamus imprimis *B. Chemnitium* sedulum & accuratum in conciliatione Evangelistarum scriptorem, qui hic pluribus palmâ præripit in enodandâ genealogia Christi. Simplicissima, inquit *B. Chemnit.* & certissima est illa ratio, quæ descriptiones Evangelistarum sine ullâ vel mutatione, vel cōfusione, vel additione simpliciter distinctas & diversas relinquit & statuit: *Matthæum* à *Davide* per *Salomonem* contexere lineam regiam, quæ sceptrum te-

AD GENEALOGIAM

nuit usq; ad Jechoniam, cujus posteritas de solio Davidis deposita Jer. XXII. 30. privatam vitam agens, ex Jacobo produxit Josephum sponsum Mariae. Lucam verò contexere lineam Davidis per Nathanem: quae privata vixit usq; ad Salathielem, ad cujus posteritatem successio in solium Davidis, remotà Salamonis stirpe, titulo ductum s. principum, devoluta fuit usq; ad Johannam. Et quia certum est post Johannam illum, nullum sedisse super solium Davidis, seu nullum postea fuisse ducem ex domo Davidis, ideo ex illo Johanna oportet lineam Christi descendere. Ex hujus igitur posteritate Maria virgo orta est, ex qua cum nativitate esset ex stirpe Davidis ducali, & per desponsationem in Josephi familiam, quae regia erat, transisset, natus est Jesus Christus, Rex & dux, vel Princeps à DEO per Prophetas promissus. Ita non opus est Josepho duos attribuire patres, sed solus Jacobus, qui secundum Matthaeum Josephum genuit, verus & naturalis ipsius pater fuit. Lucas verò non dicit Heli genuisse Josephum, sed Josephum nominat τῷ ἡλὶ: quae phrasus non necessariò convincit, quòd filius naturalis fuerit Heli. Nam & Adam ibi dicitur τῷ Θεῷ, cum ejus esset creatura. Et Act. I. 13. vocatur Judas Ἰσκαριωτῆς scil. frater & Marc. XVI. 1. vocatur Maria Jacobi, scil. mater. Syrus quidem Paraphrastes singulis addit בן filius: sed non tantum naturali generatione, verum etiam aliis modis vocatur quis filius alterius: ut Johannes Apostolus vocatur filius Mariae, Job, XVI. v. 26. sicut igitur Noëmi nurus suas vocat filias Ruth I. 13. ita Joseph Sponsus Mariae vocatur τῷ ἡλὶ seu Joachim Patris Mariae gener.

§. XXX. Hæc B. Chemnitius, cujus eruditam conciliationem pleriq; alii ambabus amplectuntur manibus, utpote solidam, atqve immotam. Quo pacto Josephum Jacobi filium faciunt ratione consanguinitatis, utpote à quo generatus sit, Heli ratione affinitatis, utpote cujus filiam in matrimonium duxerit. Atqve hoc sensu Heli à Luca Josephi Patrem legitem designatum esse, cujus Pater secundum Matthaeum naturalis Jacobus fuerit, affirmat Dn. D. Winstrupius in Pandect. Sacr. ad Matth. p. 59. Qui etiam adversus Galileum disputans, causam, præeunte

B. Chemnitio cum B. Brochmanno, & aliis, reddit, cur opus fuerit genealogiam Mariæ à Lucâ describi, quod nempe cognita tribu, ac familia mariti, non statim cognoscatur tribus, & familia uxoris, siquidem licuisse conjugium extra tribum inire, si periculum nullum esset translationis possessionum per nuptias, exemplis probari possit Aaronis, qui sororem Nahassonis de tribu Juda duxit Ex. VI. 25. Davidis, qui filiam Saulis de tribu Benjamin, 1. Sam. XXIX. 17. Joadâ sacerdotis, qui Jesebam è tribu Regiâ sibi matrimonio junxit 2. Reg. XI. 2. & in hac ipsâ genealogiâ mulierculæ occurrant Chananææ, Moabitides, Hethææ, quarum mariti de tribu Juda erant; ac si maximè Christum è tribu Juda esse exinde constaret, quod matris ejus sponsus, & maritus, Josephus ex illâ tribu oriundus esset, haud tamen ideo ipsum, è familia Davidis esse, constitutum; quis non cæcus, inquit, non videt omnino necesse fuisse, ut præter Josephi genealogiam etiam genealogia Mariæ ab aliquo Evangelistarum describeretur?

§. XXXI. Ad quæ et si Fried. Spanhem. Bib. XIV. p. 68. respondere satagat, ut & D. König l. c. §. 12. puellas Israeliticas quæ Ἰσραηλῆναι & sine fratribus consanguineis tuere vi legis Num. XXXVI. 8. non potuisse extra tribum ac ne quidem extra familiam nubere: tam incerta tamen hæc responsio est, quam incertum, Mariam Ἰσραηλῆναι fuisse: & annon Josepho integrum erat, conjugem ex tribu Levi ducere? Qvi ergò certò inferri potest, Mariam è tribu Judâ esse, eò quod Josepho ex illâ tribu oriundo nupserit! Ubi respondet quidem Spanhem. integrum id Josepho fuisse, sed id ab eo non factum esse è genealogiâ Mariæ, quæ è tribu Juda rexitur à Luca, constare. Verùm hanc responsione uti non potest D. König quia negat Lucam stemma Mariæ describere. Quapropter R. Lipmanno aliisq; Judæis solide respondere non potuit, in hoc dubio, quâ illi urgent, ut è R. Isaac. Ben Abraham videre est, Mariam è tribu Levi fuisse, quæ etiam Socin. est hypothesis. Ex solo enim matrimonio cum Josepho inito constare liquidò non potest, eam fuisse ex domo Davidis, si ipsa in sacris sit ἀγαυολόγητος. De quo fufius egit B. Eg. Hunnius in comment. in Math. 5. 1.

AD GENEALOGIAM

S. XXXI. Nec verò ullatenus admittenda Episcopii opinio, *supervacaneam prorsus esse Mariæ genealogiam, ac sive ex tribu Juda, sive ex tribu Levi, sive ex aliâ orta illa sit per naturæ generationem, nihil referre, quia censerit illa non debuerit ex eâ, sed ex illâ tribu, in quam per desponsationem transierat T. II. opert. resp. ad quæst. Theol. LXIV. p. 1. q. 2.* Nam quum nonnisi è Maria Virgine humanam naturam assumeret Filius DEI, quomodo naturæ ipsius respectu è tribu David esse potuit? Si Maria, è quâ solâ ortus est secundum carnem è tribu Levi aut alia quâcunq; sit ! Gemellum est commentum M. Antonii de Dominis Christum per solum Patrem legalem (Josephum) civiliter & tribum Juda sortitum esse, & stirpem David, quo labefactatur prorsus Origo Christi è patribus secundum carnem. Quo de Terul. I. de carn. Christi c. xxii. *Si ex lumbis David, quanto magis ex lumbis Mariæ OB QUAM* (non ob cujus sponsum) *in lumbis David* Et c. XXII. *Ex Semine David caro Christi, sed secundum Mariæ carnem ex semine David*, non secundum legalem respectum & ob Patrem legalem, qui è Davide sit. Cont. Frid. Spanhem. Dub. Evangel. p. 1. pag. 129. Job. Cloppenburg. Gangr. Anabapt. disp. IX.

S. XXXII. Si quis verò dicat ; *ita supervacaneam fore genealogiam Josephi, quum è Mariæ genealogiâ origo Christi satis constet, ac Josephus Pater curæ tantum fuerit, non verò genitor Christi, nisi admittatur hæc hypothesis, quod ex Josephi genealogiâ solidè deduci possit, Mariam de tribu Juda fuisse, eò quod Josephus sponsus ipsius ex ea tribu fuerit?* Resp. Notum erat tùm temporis Josephum & Mariam esse contribules, imò ejusdem esse familiæ, & quum Historia S. Jacobum de domo Davidis esse perhibeat, Luc. II. 4. in cujus familiâ per desponsationem transierat Maria, ut undiquaq; stabiliretur origo è tribu Judâ, & familiâ Davidis, visum fuit Spiritui S. deducere non tantum stemma Mariæ, sed ipsius quoq; Josephi, inde à Patriarchis, & ex stirpe Davidicâ. Prosapia enim utraq; Salomonis & Nathanis ad exiguum reductâ numerum, deficientibus propinquis faminis, è Salomonis

linea, Josephus Mariam à *Nathane* oriundam matrimonio sibi junxisse videtur. Unde utrumq; stemma deduxere Evangelistæ, quomodo & è *Nathane* ortum traxerit Maria, & è *Salomone* Josephus, adeoq; ejusdem & tribus & familiæ fuerint, & utriusq; stirps communis Rex David extiterit. Expedit jam dubium hocce luculenter exquisiti judicii Theologus B. Chemnitius; Quod verò Evangelistæ judicarunt, non sufficere Mariæ genealogiam texuisse, sed & Josephi sponsi cognationem descripserunt, nihil ab officio suo alienum fecerunt: quia illud ipsum servit confirmationi fidei. Uxor enim, quia cum marito una caro efficitur, lege transit in

An Mariæ familiam mariti, unde etiam post desponsationem & nuptias censeatur: sicut exempla muliercularum in ipsa Genealogia Christi ostendunt. Illud enim non tantum per carnalem, quod dicitur, copulam supervacanea? fit: sed & ipsas sponsas Moses nominat & judicat uxores, Deut. XXII. v. 23. Lucas igitur ostendit, Mariam nativitate seu origine

Cur Josephus esse ex semine Davidis, Matthæus verò addit, ipsam per desponsationem non transisse in aliam domū vel familiam, desponsatam Josepho, al. non sicut & ipse fuit de domo & familia Davidis: ut ita undiq; permixtè probetur, Christum nostrum esse ex domo & familia Davidis, sive censeatur ex familia Davidis, sive censeatur ex familia matris, ex qua virgine natus est, sive ex illa familia, in quam Maria per desponsationem transiit, censeatur. Hæc B. Chemnitius: Quem ex asse sequitur B. Winckelm. commentar. in Luc. III. consonatq; Osiander in Harm. Divina providentia factum est, quod Lucas scripserit genealogiam virginis, sicut Matthæus scripsit Genealogiam Josephi sponsi ejus, ut quo te vertas, sive Mariam ex parentibus æstimes, sive ex marito, semper tamen eam cum filio suo in domo & familia Davidis invenias. Sequutus hoc etiam B. Gerhard. ann. in Matth. pag. 67. Matthæus Josephi Lucas Mariæ genus describere voluit, ut sic utraq; persona Joseph putativus Christi parens & Maria ipsius uxor ostenderetur à Davide descendisse, ut ex utraq; genealogia manifestaretur, Christum esse Davidis filium, tū naturæ, tū cōnubiorum jurē. Nec improbat p. 68. S. Augustini sententiam I. II. de consens. Evangel. c. 1. Sufficere, quod Josephus baptizatus fueris

AD GENEALOGIAM

fuerit Christi pater, quin & fuisse ipsum Christi patrem, quia fuerit
 Mariæ matris Christi conjux, non quidem permixto corporum nexu,
 sed custodito mentis affectu, non conjunctione corporum, sed quod ca-
 rius est conjunctione animorum. Addit enim. Cum legitimo ma-
 trimonio conjunctus esset Josephus virgini Mariæ, essetque proinde Mariæ
 corpus, corpus illius, quin & ipse cum eâ esset una caro jure, et si, non
 re (sunt enim conjuges una caro jure, priusquam convenirent, re a-
 post) proles ex Mariâ carne genita ex ejus carne genita merito cense-
 rur. Hæc B. Gerhardus. Adde his, quæ B. Chemnitius sub ini-
 tium cap. III. Harmoniæ suæ habet: Quia mirum videri posset,
 Nazarethanam virginem Josepho fabro Nazarethano desponsatam,
 Matrem Messiae fieri, illud igitur prius non tantum asseverandum, sed
 certa ac firmâ ratione demonstrandum est, quod Lucas breviter dicit,
 Josephum, cui Mariâ desponsata fuerat, de domo Davidis fuisse: &
 quod Gabriel in sua legatione inquit, dabit ei Dominus Deus thro-
 num Davidis Patris ipsius. Et quia Judei prætendebant, se idem
 Jesum hunc repudiare, quod non ex semine Davidis, sed ex Galilæa
 esset oriundus Ioh. VII. 41. Matthæus igitur ostendit, Josephum & Ma-
 riam, licet pauperes ipsos in Galilæam expulisset, fuisse tamen cer-
 to ac verè ex semine Davidis, juxta promissionem. Hæc iterum
 B. Chemnitius.

§. XXXIII. Quæ sanè solidiora sunt, quam si cum alijs di-
 camus, vel quod communis, et si falsæ opinionis gratiâ, quod
 Christus Iosephi filius creditus fuerit, Matthæus Iosephi genea-
 logiam pertextat, eoquæ doceat, etiam si maximè è Iosepho oriun-
 dus esset, fore ipsum nihilominus Davidis filium: vel quod idem
 id factum, quia cum illius seculi hominibus maximè in Galilæâ
 notissimum fuerit, Mariam & Josephum contribules esse, imò
 ab eodem avo paterno, nempe *Matthan* descendere, cujus filii
 fuerint *Iacobus*, *Iosephi*, & *Heli* Mariæ Pater, unde infallibiliter
 colligere promptum sit, si Ioseph è regiâ Davidis familiâ descen-
 dat, necessariò etiam Mariam ex eâ prosapiâ ortum esse: vel quod
 Matthæus, Ebræis scribens, *Ebræorum regulam & legem* respexe-
 rit de virginibus *Ἐπικληγίς*, quæ duci non potuerint, nisi ab his,

qui ejusdem tribus & familiæ essent, quum ita cognitâ Iosephi tribu & familiâ protinus statuere licuerit de Maria & tribu, & familiâ. *Prior enim ratio perquam absurda est, quod S. S. in gratiam falsa opinionis integram genealogiam pertextat, quod non ad profligandam, sed confirmandam eandem potius fecisset.*

§. XXXIV. *Altero eo decurritur, notissimum tunc, cum Evangelistæ scriberent, fuisse, Iosephum & Mariam ex eâdem familiâ & domo fuisse, quod etsi facilè concedatur, ita tamen non ex genealogia Iosephi, sed aliunde genus & familia Mariæ probaretur, nempe ex notitiâ hominum istius seculi, ut rectè monet B. Chemnitius, adeoq; istorum quidem respectu eâ probatione rei notoriæ opus non fuisset, per exhibitionem nempe genealogiæ Iosephi, subsequentibus verò seculis, quibus ea συγγένεια nota non est, ex nudâ genealogiâ Iosephi Mariæ origo è stirpe Davidica demonstrari non posset. Quà verò in eâdem sententiâ assumitur, unum eundemq; Mariæ & Iosephi avum fuisse paternum, res tanti momenti, de or u Messia è tribu Davidicâ, fundamento nimis lubrico, incerto, imò falso superstruitur. Unde enim illa hypothesis de uno avo probabitur solidè, ac firmiter! Et Matthanem Matthæi esse Matthanem Lucæ non dubium modò, sed apertè falsum est: nam Matthan filius Eleazari, nepos Eliudi fuit: Matthan verò fuit filius Levi, nepos Melchi: Ille à Salomone, hic à Nathane descendit: & utriq; majores sunt distinctissimi.*

§. XXXV. *Tertia in idem partim lubricæ innititur hypothesis, nempe, quod Maria uni a fuerit paternorum prædiorum hæres: hoc enim & incertum est, & cum descriptione paupertatis Mariæ non satis convenit, nec apparet, quomodo Iudæis, Celsæ Porphyrio, Iuliano, Fausto Mani hæc, Socinianis, aliis, Christum ratione matris non è tribu Iudâ sed è tribu Levi descendere contentendentibus ita obviam iri possit, siquidem Iosephus etsi è tribu Iudâ oriundus, è tribu Levi uxorem ducere nullâ lege prohibitus fuerit, & Levit. XXII. 12. sancitum quidem sit, quod filia*
facere

AD GENEALOGIAM

Sacerdotis extrâ tribum Levi nubens à sanctificatorum esu abstinere debeat, ne autem extrâ tribum illum nuberet, neutiquam interdictum fuerit.

§. XXXVI. Cæterum difficultas non levis adhuc superesse videtur: quo pacto Maria è domo Davidis descenderit, si non è stirpe Regia per Salomonem prosapia ejus derivanda, sed è Nathanis familiâ: siquidem Regia illa domus per Salomonem propagata nomen Davidicæ propriè, aut præcipuè obtinuerit. Quod Calvino adeò certum fuit, ut asserere non dubitârit, *quisquis Salomonem expungit è Christi genealogia, illum simul promissiones, in quibus agnosci debeat filius Davidis, obliterare ac delere.* Sed quum nusquam ad Solomonis lineam adstringatur Christi prosapia, nec factæ Salomoni ex promissiones sint, quæ Davidi, de Messia è lumbis ejus prodituro 2. Sam. VII: 14. Ps. CXXXII. 17. nulla est necessitas originem Messie ad Salomoneam lineam restringendi. Quæ enim Davidi factæ sunt promissiones, salvæ manent, etiam si ortus Messie à Nathane deducatur, siquidem Nathan non minus, quam Salomo Davidis filius fuerit. Unde Patriarcham suum Calvinum hic deferunt, & refellunt ipsimet Doctores Reformati, Franc. Gomarus imprimis, & Frid. Spanhemius, qui posterior in eo fallitur, quod adhuc ad Salomonem, quanquam sub ratione typi promissionem illam 2. Sam. VII. 14. referat. Hæc enim unieè de Christo intelligenda.

§. XXXVII. Adde, quod probabile quibusdam videatur, lineam Nathanis, è quâ Maria prodiit, cum Salomonica per matrimonia copulatam fuisse, ac concurrere, ita ut Mariæ *Christi* sororis paterna linea descendat quidem à Nathane, materna verò à Salomone: Ita si Eli Mariæ pater duxit filiam Matthanis Jacobi Patris Iosephi naturalis sororem, & ex eâ procreavit Mariam, avus maternus Mariæ erit Matthan è lineâ Salomonicâ, qui pater-nus Iosephi avus fuit, quod rectius se habebit, quam si dicatur, Neri à Nathane oriundum duxisse Tethonia, qui è Salomone ortus est, filiam, & ex eâdem Salathielem suscepisse, ut ita Zorobabel Ethnarcha ratione matris è Salomone, ratione Patris è Natha-

me or-

ANNOTATA

ne ortum traxerit; è quo Zorobabele per *Abiud Iosephus à Iacobo*, procreatus sit, per *Rhesam* vero alterum filium è *Ioachimo* mater Messia exorta. Quomodocunq; verò ille concursus linearum sese habeat: sufficiat, quod *Nathan* æquè filius *Davidis* è *Barthseba*, fuerit, ac *Salomo*, quodq; Deus à *Salomone* ad *Nathanem* Messia prosapiam quâ matris paternam familiam, transtulerit, cuius posterì Ethnarchæ, & duces populi fuere.

De Parei §. XXXIX. *Pareus* equidem, Comment. in Matth. I. ut & *sententiâ*. *Maldonat.* Col. 28. *Iechoniam* vult duxisse filiam *Neri*, ex quâ procreavit *Sealthielem*, ut sic *Neri* *Sealthielis* avus maternus, *Iechonia* verò Pater Naturalis fuerit: adeoq; & linea *Salomonis*, & *Nathanis* linea communis *Iosepho* & *Maria* extiterit, ac pòrrò linea propria, ut *Pareus* explicat *Iosepho* ex *Abiud* filio *Zorobabelis*, *Maria* verò ex *Rhesa* altero *Zorobabelis* filio statui debeat, Sed

An Seal- huic genealogiæ obstant plurima, imprimis quod *Ier. XXI. 30.*
rbiel & Zo- prædictum neminem de filiis *Iechoniæ* thronum *Davidis* occu-
robabel è paturum; quomodo ergò *Sealthiel* & *Zorobabel* in throno illo
Iechonia constituuntur, ceu filius & nepos ejusdem? Adde, quod *Maria*
orti? secundum lineam paternam è *Nathane* ortum trahat, Lucâ demonstrante; ac *Neri* *Sealthielis* pater constituatur, non avus maternus in Lucæ genealogiâ: Deniq; ita assumitur *Sealthielem* illum, qui 1. Par. III. 17. ceu primogenitus *Iechoniæ* introducitur *Zorobabelis* Ethnarchæ patrem fuisse, quum tamen illic *Sealthiel* à *taxu* relinqvatur, vel potius filii ejus nulli recenseantur, & fratris ejus *Phadaja* filii solum commemorentur, atq; inter hos aliquis *Zorobabelis* nomine vocatus.

§. XL. Cui dubio succurrit quidem *Pareus* hac ratione, quod *Zorobabel* Ethnarcha nepos fuerit *Sealthielis* ex fratre *Pedajab*, ac filius ejus dicatur tantum legali jure, quia bonis ejus adoptione, vel aliâ legali ratione successit. Sed hæc conciliatio admitti nequit. Nam primò *Matthæus* Evangelista observat seriem generationis, non successionis legalis, ac generasse dicit *Sealthielem* *Zorobabelem*, non verò adoptasse, aut aliâ quadam ratione hæredem ac successorem habuisse: *Pedajam* adeò planè præterit in hac linea

AD GENEALOGIAM

lineâ genealogicâ. Adhæc secundò nuspiam Zorobabel Ethnar-
cha filius Pedajah dicitur, semper ubi Dux ille populi designatur,
filius Sealthielis nuncupatur. Quomodo vero Spiritus S. ipsum
describeret solum à Patre legali, neglecto ejusdem Patre naturali?
Tertiò Zorobabel ille qui fuit naturâ, l. generatione Regis Jechoniæ
filii filius, ac avum Jechoniam, Patrem verò Jechoniæ naturalem
filium Pedaja habuit, vi Prophetiæ & edicti Domini Jer. XXII. 30.
non potuit hæres esse throni Davidici, aut Dux populi: sic enim
habebat sententia divina: *Scribite virum istum orbem, non enim
prosperè aget de semine ejus Vir sedens super solium Davidis, & qui
dominetur, ultra in Juda:* unde nec Sealthiel Jechoniæ filius 1.
Paralip. III. 17. nec quisquam alius ex filiis, aut filiorum filiis
ad dominium in Juda admitti potest, salvâ veritate edicti
divini.

XLII. Chemnitius ergò noster ô *managistrus* meritò statuit
diversos Salathieles & Zorababeles, alios nempe in lineâ Salomonis
apud Matthæum, alios in lineâ Nathanis apud Lucam: quærit v.
in libro Chronicorum priori Cap. III. 19. seqq. annè aliqua nomi-
na in stirpe Zorobabelis inventantur recensitioni Lucæ conveni-
entia? Et videntur ei convenire hæc nomina: Nepos, inquit, Zo-
robabelis, qui vocatur Johanna Luc. III. 27. is appellatur Hananias
I. Par. III. 19. & hujus pronepos Semei Luc. III. 26. convenire vide-
tur Semeja I. Par. III. 22. sicut & Johannam qui ultimus ferme est,
I. Par. III. 24. convenire videtur cum Janna, qui Luc. III. 24. quini-
tus est ab Heli. Sed quum manifestum sit in prædicto Chronico-
rum loco Zorobabelem è lineâ Salomonis referri, ejusq; nepotem
Hananiam ac hujus pronepotem Semaja, & è filiis Elionai Johan-
nam, non ergò apparet, quomodo illi ad Zorobabelis à Natha-
ne descendentes posteros referri queant.

§. XLIII. Addimus tamen conjecturam Theologi summi An apud
è Josepho l. XII. c. IV. & V. forte non infelicè. scribit ille, inquit, Josephum?
tempore Ptolomæ Evergetis & Eupatoris, Josephum (cujus nomen
planè ita in Luca ponitur) fuisse illustrem Ducem Judæ & ejus fi-
lium Hircanum, cui Johannis nomen impositum fuit, in Ducatu suc-
cesso.

Anne 1.
Chron. III.
19. seqq. a-
liqua per-
sonæ à Lu-
cæ adductæ
in stirpe
Zorobabe-
lis?

cessorem fuisse, qui cum metu Antiochi Epiphanis manum sibi intulisset, principatum familie sue finivit. & ultimus Dux ex tribu Juda & domo David's fuit. Machabei enim postea dominationem ad se traxerunt. Johannem vulgo tunc Jannam dictum indicio est Alexander dictus Janneus. Janna igitur Luc. III. 24. est Iohannes ille Hyrcanus apud Iosephum. Et 2. Mach. III. v. 11. thesauri in templo Hierosolymitano depositi scribuntur, Hyrcano auctori: $\sigma\phi\delta\epsilon\gamma\epsilon\chi\alpha\iota\pi\epsilon\rho\chi\alpha\iota\kappa\epsilon\iota\mu\epsilon\nu\varsigma$, quæ Ducis seu Principis descriptio esse videtur. Hæc B. Chemnii nostri observatio probabilitate non videtur carere.

De mutat.
Reip. Ju-
daic. post
reditum &
Babyl. &
Chemnitio

§. XLIII. Sed imprimis notanda mutatio Reipubl. Judaicæ, quam ex Ezech. XXI. 26. deducit: quod illa scil. post reditum ex Babylone, non sceptro & corona, id est, regiâ potestate, sed cidari, hoc est, ducis seu Principis titulo, à domo Davidis administranda esset. Nam & Sedechias ibi non rex, sed dux, seu Princeps appellatur. Et in illis verbis, ubi propheta dicit: *sublimem dejice, humilem exalta*: prædicit translationem gubernationis à stirpe Salomonis, quæ sceptro & coronâ hætenus sublimis fuerat, ut posthac ne cidari quidem, hoc est, ducali dignitate insignis futura sit, & ad Nathanis stirpem, quæ hætenus humilis & privata fuerat, gubernationem transferendam. Sublato igitur sceptro & coronâ à regiâ Salomonis linea, nihilominus tamen de fructu ventris Davidis, licet ex alia linea, in cidari sedet stirps Nathanis super solium Davidis. Addit autem Propheta fore, ut post coronam seu regiam dignitatem, à Salomonis posteritate sublata, etiam cidaris seu ducalis potestas seu dignitas, à stirpe altera Nathanis auferatur, & tradatur, tum cidaris, tum corona ejus ei, cujus est judicium, hoc est, cui, juxta promissionem semini Davidis factam debetur. Vaticinatur ergo Cidarim & coronam sub finem cessuram ad tempus aliis, qui non sint de domo & familia Davidis. Et ter repetit, obliquam, obliquam, obliquam penam cidarim & coronam. Nam post ultimum ducem Iannam, qui de domo Davidis fuit, PRIMUM Machabei, qui fuerunt de domo Aaronis primæ sortis I. Par. VI. 50. & I. Macc. II. 54. cidarim, hoc

AD GENEALOGIAM

hoc est, potestatem ducum ad se transfulerunt. SECUNDO *sacerdotes* illis succedentes non contenti Ducum titulo & dignitate ex privata ambitione, imposita corona, regiam sibi potestatem vendicarunt, TERTIO ad *Herodum familiam* Idumæorum translata fuit primò *Cidaris*, tutorio nomine ad Antipatrum; deinde *corona*, regio titulo, ad *Herodem*. Hasce tres mutationes Propheta insinuavit, primâ illa repetitione *obliquam, obliquam, obliquam* ponam, *cidarim* scil. & coronam. Semper autem addit Propheta; *Hæc, non hæc*, quia contrâ promissionem, domui Davidis factam, imperium illi inviderunt, & tyrannicè administrarunt. Ac futuras illas mutationes circâ id tempus, quando adventurus erat promissus Messias, Propheta indicat, cum inquit, *donec is veniat, cui jure debetur, cidaris* scil. & *corona*: & *huic tradam eam*. Hæc pulcerrimè conveniunt ad historias, & ad illud, quod, Gabriel dicit de Christo; *Dabitei Dominus Deus sedem patris sui Davidis, & regnabit super domum Jacob &c.* Non igitur vel casu vel contra Prophetarum vaticinia factum fuit, quod aliquot annis ante nativitatem Christi, & regnum & Ducatus in domo Davidis, imò in ipsa Messia linea cessavit. Nam Amos IX. II. citante Iacobo AB. XV. 15. scriptum est: *Tabernaculum Davidis tempore* venientis Messia non tantum interruptum, sed *collapsum fore*. Et stirps illa *Davidis*, quando furculus benedictus inde proditurus erat, debeat stare, non quasi Davidis esset dignitate & potentia florens tanquam *cedrus excelsa*, Ezech. XVII. 22. sed ut stirps *Jesse Isa. XI. 1. obscura, ignobilis, & privata*, unde non judicarentur *fabricari posse sceptrum dominantium Ex. XIX. 14.* atque inde factum fuit, quod *Ianna posteritas privata, in Galileam detrusa fuit*. Nam & *Hyrcanus Alexandrum Iannaum* filium suum, ad quem volebat regnum devenire, iussit *privatum in Galileâ educari*. Hæc omnia B. Chemnirius, quæ propriis ejus verbis etsi paulò prolixioribus repetere placuit, quod ad *illustrationem genealogia* utriusq; omninò faciant.

§. XLIV. Redeundum autem nobis ad Grotium: Qui jam nonnulla è Græciâ, sed non nominato loco, vel autore ad-

Grot. An. venit: foliisque famæ incerto autore sparsa hic innititur. Et alia, rentia de inquit, fama Græcis scriptoribus memorata, Maria Patrem dictum Progenito: Iehojakimū, & Patrem Pantherem, Pansberi Patrem Barpanrib. Maria therem, Barpantheri Levi Melchi filium, quod non est temere improbandum. Nostrium non est divinare, unde hæc commenta habeat. Damascenum postea laudavit: sed non consonant ista Damasceni relationi, etsi hæc etiam fabulosa sit, & à nemine facile recepta. Hic n. in serie Nathanis è Levi Melchi deducit, & Panthera eorum fratres. Panther, inquit, porro genuit Barpanther, sic ab eo denominatum. Hic Barpanther genuit Jojakim, Iojakim vero genuit sanctam Dei parvam Quæ repetit Niceta in catena Græcor. Patrum in Matth. At Grotium si audias Melchi è Iannâ descendit, & è Melchi Panther, vel Iacobus, ut & Eli, ac Levi. E Levi verò Barpanthera non verò è Jacobo; vel Pantheres; E Barpanthera aliū Panthera deducit: & ab hoc Iojakimū. Unde ergò hæc somnia, quæ cum commentis Damasceni nullatenus consonant, habeat Grotius, viderint qui ei temerè annuunt.

§. XLV. Quis porro fidem faciet, prout pat est, *Maria Patrem fuisse Iojakim*, diversum ab *Eli*? Quod etsi à nonnullis asseratur, in S. literis fundamentum nullum habet. Et annon potius statuendum, *Iojakim* illum; qui *Eliakim* etiam dicitur secundum Grotium, esse ipsummet *Eli*, quod contractum ex illò nomen facit *B. Chemnitius*! Quo pacto etiam *Galatinus* l. VII. de arcan. Cathol. verit, c. XII. *Eli* censet fuisse ipsum *Iehojakim* eaque nomina *Iehojakim*, *Eli*, & *Eliakim* eadem fuisse è *Philone doctore*. Imò etiam autoritate Rabbinorum, maximè *R. Hakkedosch* probat, *Mariæ* Patrem & *Eli* & *Iehojakim* dictum esse. In quam sententiam hoc allegat *Iac. Capellus* l. c. è *Gale Razeja*; *Heli idem est, quod Iojakimus*. Et è 2. Reg. XXIII. 34. 2. Par. XXXVI. 4. liquet, eadem esse nomina *Iehojakim* & *Eliakim*: è quo posteriori facile oriri potuit nomen *Eli*, vulgo brevius id ipsum ita pronunciant. *Ostander* in Paraph. & *B. Gerbard.* annot. in Matth. p. 57. observant, quod nomina *Eli* & *Iehojakim* convenient. Si quidem *Iehojakim* significet Erigendum, *Eli* sublimem. Similiter pro iisdem nomi-

AD GENEALOGIAM

nominibus hæc *Iojakim, Eliakim, & Eli* habet *B. Luth.* tract. de
 Schem. Hamph. cujus locum supra adduximus. Atque in eo plu-
 rimi consentiunt, eundem esse *Eli, & Ioachim* Mariæ Patrem :
 quemadmodum de *matre* Deiparæ virginis pleriq; cum *Epiph.*
Haref. LXXIX, Contra Colyridian & Damascen. l. IV. de Orth.
fid. c. 19. nec non Nicephoro l. II. Hist. Eccl. c. 3. & quem is alle-
gat, Hippolyto Martyræ Annam fuisse statuunt, *Ioachimi* Con-
 jugem : etsi nonnulli eam è tribu *Levi* deducant, etiam *B. Luther.*
l. c. sed ὁμοῦς καὶ ὁμοῦς solum, quia, ut *Christus & Rex & sacerdos* esse
 debuit, *Paterna* Mariæ *Regia, materna Sacerdotalis* fuerit familia: *An Maria*
quæ verò potius & materna, & paterna familiæ respectu dedu- *ratione*
 cenda videtur è tribu *Regiâ Davidica*, quum *Christus* non se. *materna*
 eundem ordinem *Leviticum*, sed secundum ordinem *Melchisedech* *linea è tri-*
Pontifex designatus, & *μεσσηλον*, sit quod ex *Iuda* ortus sit *Domi-*
bus Ebr. VII. 14. quemadmodum Damascen. orat. II. de Nativ.
Mar. ad S. Annam dixit, *quàm beata domus David, de qua pro-*
diisti! de quo *Conf. quæ th. XXXVII. diximus. Ad stipulatur*
Ioh. Maldonatus comment. in *Matthæ c. I. Col. 26. Non constat*
Christum ex tribu Levi Sacerdotalis aliquid generis habuisse; quin
vir nonnulli insigniter docti, atq; *Catholici* id nostro tempore præci-
 se negarunt, quod *D. etiam Paulus* toto septimo capite *Epistolæ ad*
Ebræos negare videtur. Ubi respondet etiam *Maldonatus* ad ob-
 jectionem de *συγγενεῖς* *B. virginis cum Elisabethâ*, quæ ex gene- *De συγγε-*
re Aaron erat *Luc. I. 5. 36. quod ea facile salvetur, si Pater, aut vera cum*
avus aliquis Elisabethæ ex tribu Levi aliquando uxorem duxit Elisab. Luc
è tribu Juda & familia Davidis, unde orta illa cognatio. Quæ *I. 5. 36.*
 etiam responsio multorum aliorum est, dubioq; satisfacit. Nam
 ut cognatio illa constet, non opus est, *Mariam* è tribu *Levi* de-
 scendere, sufficit, si *Elisabethæ progenitorum* aliquis è *Davidis*
 familiâ uxorem habuerit. Ita *B. Gerhard. noster* respondet an-
 not. ad *Matth. p. 20. Levitam quendam, cui per legem in quam-*
vis tribum adnubere licebat (cò quod inter duodecim tribus non nu-
merarentur ac sortem terræ propriam nullam haberent, ideoq; nul-
lam confusionem possessionum adnubendo inducerent) duxisse quan-
dam

dam ex majoribus Elisabetha è tribu Juda oriundam, quomodo Elisabetha & cognata Maria & filia Aaronis esse potuerit. Similiter Cloppenburg. in Gangr. Anabapt. disp. IX. ch. 15. Spanhem. in dub. Evangel. part. 1. p. 71.

§. XLVI. Missis itaq; incertis, Apocryphis, falsisq; traditionibus magis consentaneum videtur certæ, Canonice minimèq;ve dubiæ *Matthæi, & Luca genealogiæ*, si dicatur, *Eli*, vel *Jojachim* Patrem Mariæ naturalem, è lineâ *Nathanis* oriundum, quam si ne interruptione pertexit Lucas, duxisse conjugem è lineâ *Salomoneâ*, à *Matthæo* exhibitâ, *Matthanis* filiam *Annam*, quod nomen matri *Jeoræx* communiter tribuitur, sororem *Jacobi*, Patris *Josephi*: Hâc enim ratione maternus Deiparæ avus erit *Matthan*, idemq; avus paternus erit *Josephi*, secundum naturam, nec opus erit confusione naturalis generationis, & legalis, quæ meram confusionem tricasq; inexplicabiles infert, & descendet *MARIA*, ratione paternæ familiæ è *Nathane*, ratione verò familiæ maternæ è *Salomone*, nec quisquam in lineâ seu *Matthæi*, seu *Luca* frustra commemoratus erit, aut respectum aliquem merè legalis obtinebit: manebitq; illud B. Lutheri assertum T. IIX. Jen. Germ. fol. 26. *Daß beyde Evangelisten eitel Davids Kinder einführen/ und bleibem beyde im Hause David/ zehlen seine Rör-Kinder/ oder frembd Geblüths. Sed exhibendus tandem est.*

SCHEMATISMUS GENEALOGIÆ CHRISTI, SECUNDUM UTRUMQVE EVANGELISTAM.

MATTHÆI.

UTRIUSQVE,

LUCE.

Priores Novendecim Patriarchæ, ante diluvium, & post illud, usq; ad ABRAHAMUM, ad cujus familiam primum illustri ratione restricta est pro sapia Messia, prætermitti à *Matthæo*, à *Luca* petendi,

1. ADAM
2. SETH
3. ENOS.
4. CAINAN.
5. MALALEEL.
6. JARED.
7. ENOCH.
8. MATHUSALA.
9. LA-

AD GENEALOGIAM

PRIMA MATTHÆI TESSERADECAS.

Cujus personas omnes recenset etiam S. Lucas, usque ad DAVIDEM, è cuius lumbis prodire debuit Messias.

1. ABRAHAM
2. ISAAC.
3. JACOB.
4. JUDA.
5. PHARES.
6. ESRON.
7. ARAM.
8. AMINADAB.
9. NAASSON.
10. SALMON.
11. BOOZ.
12. OBED.
13. IESSE.
14. DAVID.

SECUNDA MATTHÆI

TESSERADECAS.

Hujus personas nulas S. Lucas refert, sed planè diversas commemorat.

1. SALOMON
2. ROBOAM.
3. ABIA.
4. ASA
5. JOSAPHAT
6. IORAM.

Achazia
Ioas
Amasia

SALOMONEA LINEA REGIA secundum ordinem naturalem generationum, sed uti fert Tesseradecados alterius ratio, deducta usque ad tempora captivitatis Babylonice.

9. LAMECH.
10. NOE.
11. SEM.
12. ARPHAXAD.
13. SALA
14. EBER.
15. PHALEK
16. REGU.
17. SARUCH.
18. NACHUR
19. THARA.

- 20.
- 21.
- 22.
- 23.
- 24.
- 25.
- 26.
- 27.
- 28.
- 29.
- 30.
- 31.
- 32.
- 33.

34. NATHAN.
35. MATTATHA
36. MAINAN.
37. MELEA.
38. ELIAKIM.
39. JONAN.

NATHANIS alterius filii Davidis linea. Personarum privatarum usque ad Zoroba-

7. OZI. belem.

GENEALOGIA CHRISTI.

MATTHÆI.

UTRIUSQUE.

LUCÆ.

7. OZIAS.
8. JOTHAM.
9. ACHAZ.
10. EZECHIAS
11. MANASSES
12. AMON.
13. JOSIAS.
14. JECHONI.

AS (prior)

TERTIA

MATTHÆI

TESSERADECAS

Usq; ad CHRISTUM.

quæ itidē alias per-
sonas à stemmate

Luca diversas com-
plectitur,

SALOMONEÆ LINEÆ

continuatio post me

revertitur Babylo nicā.

Per privatas personas,

si Iechoniā excipias,

qui v. 3. menses solum

regnavit.

1. JECHONI.

AS (posterior)

2. SALATHIEL

3. ZOROBABEL

4. ABIUD.

5. ELIAKIM.

6. AZOR.

7. SADO C.

8. ACHIM.

9. ELIUD.

40. JOSEPH.

41. JUDA.

42. SIMEON.

43. LEVI.

44. MATTATH.

45. JORIM.

46. ELIEZER.

47. JOSE.

48. ER.

49. ELMODAM.

50. KOSAM.

51. LADDI.

52. MELCHI.

53. NERI.

54. SALATHIEL

55. ZOROBABEL.

56. RESA.

57. JOANNA.

58. JUDA

59. JOSEPH

60. SEMEI.

61. MATATHIAS.

62. MAATH.

63. NAGGA.

64. ESLI.

65. NAUM.

66. AMOS.

67. MATATHIAS

68. JOSEPH.

69. IANNA.

70. MELCHI.

NATHA-

nis Linea

ducalis

post Baby

lonicę ca-

privitatis;

solutio -

nē: in ex-

tremistn.

generati -

onibus ad

privatum

& abjectū

statum re-

ducta.

10. E.

LUCAE.

71. LEVI.
72. MATTHAT.
73. ELI
74. MARIA

14. CHRISTUS JESUS.

SCHEMA γενεαλογίας proxima

στοχαστικῶς exhibitum.

Matthat avus paternus. Matthan avus Mariæ maternus. Iosephi paternus.
Eli. Pater. — Anna Mater soror Jacobi. Iacob Iosephi Pater naturalis.
MARIA Virgo. JOSEPH.

V. 24. τὸ ἡλὶ, τὸ μελχι.

Sic in antiquis exemplaribus fuisse, persuadeor argumentis, quæ
 à viro veri amante, eod³ & aliis nominibus mihi amicissimo Iohanne
 Cordeſio duabus diſſertationibus allata ſunt. Nam Irenæus diſertè
 docet ſuo tempore tantum LXXII. exiſſiſſe yeweas in Lucâ, eumque
 numerum eis ſignis exprimit, ut de lectionis veritate dubitari non po-
 ſſit. Ad eum vero numerum res reduci non poteſt, niſi & Mat-
 theus, & Levi hoc loco omittantur, & infra Cainan. Africanus
 verò non minus apertè citat Lucæ verba hiſ duobus nominibus hoc
 loco omiſſis, & clarè ſignificat ipſi Eli patrem αὐτοῦ fuiſſe Mel-
 chim, quem & Euſebius ſequitur: & in hexametro carmine de Ge-
 nealogia Nazianzenus: & ad Matthæum Hieronymus, & alicubi Au-
 guſtinus. Putem cauſam additi nominis Matthæi fuiſſe quòd id al-
 terum eſſet nomen Melchis: nam id à Damasceno aliisq; quibusdane
 ex ſama, aut libris amiſſis proditum eſt. Lewis autem nomen itidem
 perperam inſertum putem ab iis qui audiſſent, ipſi Melchi filium fuiſſe
 Levin, quòd nomen forte pro Eli ſubſtituendum putarunt, cū tamen
 is Levin non ad Iosephum, cuius hæc genus traditur, ſed ad Mariam
 pertineret. — quam ſtemma non perducitur. Nes indignum notatu,

*Textus
Grotij.*

G.

nomi-

ANOTATA

nomina fere omnia Nathanis posterum spem in se fere regni, quod Davidis posteritati promissum fuerat.

§. I. Grotius prætermisissillis *Matthæi*, & *Levi*, le-
tiensis. gendum censet, τὰ ἑλλ, τὰ μελχι, neque dubitat in antiquis ex-
 plaribus ita extitisse, sed nullum Codicem, qui huic suæ lectioni
 fidem faciat, producere potuit. Ideoq; vana merito ac temeraria
 habetur ejus suspicio. Ad *Iohannis Cordesi* duas Dissertationes,
 quibus argumenta hujus sententiæ adducta, provocat. Quem
Lemovicensem presbyterum & *Canonicum* inter moderatores in re-
 ligatione Epigrammate peculiari honoratos celebravit, quod ejus
 eura factum, quod *Cassandri veracia scripta terantur*, atque eide
 sine dubio hic eo ornavit elogio, quod *vir fuerit veri amans, eo-
 que nomine sibi amicissimus*. Sed quantum veritatis *Cassandri* scri-
 pta contineant, imò quantum damni syncretistica ejus Consilia
 orbi Christiano attulerint, magno malo Ecclesia experta est ha-
 ctenus, quæ, ut potuit, provehere conatus est *Grotius*, & eidem
 suppar *Calixtus*.

§. II. Quænam verò argumenta tam stringentia adferri
 potuerunt adversus constantem codicum Græcorum & aliorum
Testimo- consensum? Primum *Irenæum* adducit, quod is disertè doceat, suo
nia juro il tempore tantum LXXII. extitisse γενεὰς in *Lucæ*, eumq; numerum
lis expun eis signis exprimat; ut de lectionis veritate dubitari non possit, ad eum
gendis di- verò numerum res reduci nequeat, nisi & *Matthæi* & *Levi* hoc loco
scutiantur omitantur, & infra *Cainan*. De *Cainan* nobis dubium nullum
 est, sed cur omitti debeat *Matthæi* & *Levi*, causa non est, nam
Irenæi. ita deficeret numerus LXXII. generationum, qui, uti è Schema-
 tismo appposito videre est, sibi quàm rectissimè constat. Extre-
 mos enim primum & ultimum, *Adamum* & *Christum* non com-
 putavit. Quia *Seth* primâ generatione editus, *Eli* à *Matthæi* se-
 ptuagesima secunda generatione procreatus fuit. Ad *Eli* au tem
 tantum generationes naturales procedunt apud *Lucam*. cujus si-
 lius non fuit *Josephus* nisi eâ ratione, uti generi filii dicuntur. Un-
 de *Irenæi* autoritas *Grotio* adversatur. veritati autem le-
 ctionis receptæ omninò patrocinatur, imprimis, quia LXXII.
 genera-

AD GENEALOGIAM

generationes Ireneus ita assignat, ut nec plures nec pauciores ipsum admisisse, palam constet. Nam pro numero lingvarum, quas LXXII. esse, per orbem credebatur, generationes etiam LXXII. computavit. Locus est I. III. c. XXXIII. *Propter hoc Lucas genealogiam, quæ est à generatione Domini nostri usq; ad Adam LXXII. generationes habere ostendit, finem conjungens initio, & significans, quoniam ipse, qui omnes gentes exinde ab Adam dispersas, & universas lingvas, & generationem hominum cum ipso Adam in semetipso recapitulatus est.*

§. III. Deinde *Africanum*, & *Eusebium* laudat, quod *Lucæ* verba citent, hisce duobus nominibus omissis, quos *Naziani Africani*.³ *zenus* in carmine, *Hieronymus* ad *Matthæum*, & *Augustinus* alibi secuti sint. Sed quantum *Africano* tribuerit *Grotius*, proximè adducta docere possunt. Et cur non potius in Patribus, quàm in *S. Codd.* iisq; authenticis error statuendus, quum corruptionem universalem admittere divinæ Providentiæ adversum sit? Annon contingere potuit, ut *Africanus* mutilo vel manco Evangelii codice uteretur, in quo duo defuerint nomina, aut ut neglectâ inspectione Evangelistæ traditioni alicui fidem haberet? Quod sæpè antiquis accidit. *Africanus* certè si fidem mereatur in illâ ad *Aristidem* relatione, quam *Eusebius* l. i. *Histor. Eccles.* c. IIX. adduxit, *Jacobi Pater naturalis* fuerit *Matthan*, quem verò *Grotius* sine liberis mortuum esse affirmat: ac porro *Josephi pater naturâ* fuerit *Jacobus*, quem verò *Grotius* *Eli filium naturalem* fuisse contendit, deniq; *Jacobum fratrem Eli naturâ* facit, ex eodem Patre eademq; matre, *Grotius*: quos tamen *Africanus* ex diverso genere, quantum ad Patres, deducit, & solum *ôµνοµα* constituit.

§. IV. *Eusebius* verò *Africanis* sententiam non probat pleno suffragio, sed historicè solum recenset: Illam profectò duarum generationum, nimirum *Matthæi* & *Levi* omissionem nullo verbulo approbavit *Eusebius*.

§. V. *Augustinus* verò quamvis *Africanum* l. ii. *Retract. c. Augustini* laudet, generationum numerum in *Lucâ* non imminuit, sed an-

potius, quia LXXVII. generationes numeravit *serm. XV. de Verb. Dom. secundum Matth. & l. II. Quæst. Evang. c. V. à Christo ad David quadraginta tres generationes apud Lucam recenseri docet, quo numero comprehendi Mathat & Levi, palàm est.*

Hierony. §. VI. Neq; ex Hieronymo quicquam pro omitendis illis duabus generationibus exculpi potest, qui solum notat, *Africanum temporum scriptorem & Eusebium Cæsariensem libris de Provincia Evangeliorum plenius de eo disputasse, quomodo Matthæus Josephum filium dixerit Jacobi, & Lucas filium Eli.*

Nazianzeni. §. VII. Deniq; Nazianzenus etsi in carmine de genealogia Christi Matthæum cum Luca ad eundem modum conciliarit, ut ab Africano acceperat, non tamen in recensione Genealogias Christi secundum Lucam ibidem subiectâ prætermisit duas illas generationes, quas omitrendas censet Grotius, sed easdem retinuit: sic enim habet: Μελλχι καὶ Λεὺ καὶ Μαθθαὶ, ἡ δὲ Ἰωσήφ. Quomodo ergo Nazianzeni auctoritati inniti potuit Grotius?

§ IIX. Hæc ergo fuere testimonia omnia, quæ à Cordesio suo mutuò petiit Grotius adversus constantem S. Codicum fidem producta, quibus verò à Cordesio ne Possinus quidem, Jesuita permoveeri potuit, quin in Diallact. p. 533. contra profiteretur, præcipit exempli esse Criticas manus inferre S. literis, mendig. damnare atq; obelo figere receptas in illa vulgatâ lectione voces aut sententias. Cætera quæ attexit Grotius, meræ divinationes sunt. *Pu- nes Grotij.* tem, inquit, causam additi nominis Mathat fuisse, quod id alterum esset nomen Melchis: nam id à Damasceno, alijs, quibusdam ex fama aut libris amissis proditum est. In Damasceno dicitur quidam Melchi fuisse filius Levi frater Pantheris, & nupsisse uxori Mathan, qui erat ex serie Salomonis, marri Jacob, & ex eâ Heli genuisse, ut fratres uterini fuerint Jacob & Heli, Jacob ex tribu Salomonis, Heli verò ex tribu Nathan. Sed illa non minus à Grotianâ sententiâ, quàm à Genealogiâ Lucæ discrepant. Nam juxta Grotium *Damasc.* & *than* sine liberis mortuus est: juxta Damascenum verò *Mat-* *Grot. sen-* *than* genuit Jacobum: juxta Grotium Melchis pater *natu-* *tentia* *con-* *ralis* Jacobi fuit, Mathanis filius *legalis*: juxta Damascenum verò *fertur.* non Jacobi, sed Heli pater *naturalis* fuit. juxta Grotium Jacob, & Eli,

AD GENEALOGIAM

Eli, & Levi fratres natura fuere, filii Melchi ex *Ethã*: juxta *Damaſcenum* verò Melchi non fuit *Levi Pater*, sed *filius*: *Jacob* verò & *Eli* fratres ſolùm *uterini* fuere. Non ergò ad *Damaſcenum* hîc provocare poteſt *Grotius*.

§. IX. Porro quod *Eli* frater *Levi* ſit, annon vana & merè *An Eli frater Levi* precaria eſt hypotheſis? De quâ profeſſo nullum ex antiquitate *ter Levi* teſtimonium aut indicium proferre potuit; ac ne ex *Africano*, *fueris*? quidem. Et quomodo ex *Levi Bar-Panther* deduci poteſt, quv non *Levi*, ſed frater ejus, quem assignat *Grotius*, *Jacob Panther* ſecundum ipſum dictus ſit? *Bar-panther* autem ſit *filius Panther-vi*? Inſuper quò documento ſolido demonſtrabitur *Pantherem* aliũ à *Bar-Panthere* procreatum, & ab hoc *Panthere* ſecundo *Jehojakimum*, *Mariæ* Patrem, ortum trahere, ut duos hoſce rãm conſiderent inſerere *Mariæ* generationi auſus fuerit? Sed hæc nãnas antea jam diſcuſimus.

§. X. Id verò prompti acceptamus, quod fatetur *Grotius*, *Levin* non ad *Joſephum*, ſed ad *Mariam* pertinere. Quv ergò *Cõfeſſ. Gro* à *Lucâ* *Levi* commemoratus in genealogiã ſit, idq; *omnium codi. tñ*, *Levin* ſum conſenſu, quid certius, quàm quod à *Lucâ* non *Joſephi*, ſed non ad *Jo-* *Maria* genealogia pertexatur? *ſepb ſed ad*

§. XI. Deniq; ſi *Grotiana* obtineat ſententia, à *Melchi* & *Mariam* *Joſephum* & *Mariam* naturali ſerie generationis deſcendere, *fili- pertinere.* umq; *Melchi* naturalem tũm *Patrem Joſephi*, quem *Eli* facit, fuiſſe, tũm *Levi abapum*, uti putat, *Mariæ*, ecquid opus fuiſſet genealogiã à *Matthæo* traditã, & per lineam *Solomonis* deductã? Quv *Melchi* ille, à quo deſcendit *Joſephus* pariter ac *Mariæ*, non è *Salomonis*, ſed *Nathanis* familiã ortum traxerit, annon iſtã diſtinctionẽ ſtemmatis *Salomonis* recenſione *Matthæus* originem *Chriſti* deſcribens, rectius ſuperſedere potuiſſet? Quam tot, & tantis difficultatibus cauſam præhibuiſſe, conſtat.

§. XII. Atq; hæc de Genealogiã *CHRISTI* ſecundum *Lucam*, quam uti è *tabulis publicæ* juſt tempore conſtituiſſe, agnoſcit *Grotius*; ita inſpiratione divina à *Lucâ*, *SS. amanuenſi*, conſignatam eſſe

ANNOTATA AD GENEAL. CHRISTI.

esse negandum non est, quum omnia in Scripturâ sint θεόπνευστα.
 2. Tim. III. 16. Fuit sanè istâ conversationis Christi in terris, &
 ευαγγελιστογῶφίας ætate res adeò certa, ut à nemine, nec infen-
 sissimis Christi & Apostolorum hostibus, Pontificibus, Scribis aut
 Phariseis, unquam in dubium vocata sit: Christus ab omnibus
 celebrabatur filius David, talè habebant & prædicabant ipsum cæ-
 ci, & claudi, ac mendici omnes, & universus populus Matth. IX. 28.
 c. XII. 23. 48. c. XV. 22. talis proclamabatur voce publica in sole-
 mni in urbem ingressu Matth. XXI. 9. nec accusatores ejus vel
 apud præsidem vel apud populùm quæstionem de familiâ ei mo-
 verunt, quod profectò non intermisissent, nisi liquidò consti-
 tisset, Christum è genere Davidis esse; unde id προδηλον liquidum
 & manifestum apud Ebraeos fuisse, testatus est Apostolus Ebr.
 VII. 14. ὅτι ἐξ Ἰσὶδὰ ἀνατίθεται ὁ κύριος ἡμῶν & κυρία δό-
 ξα erat secundum ἐπαγγελίαν pariter & secundum ευαγγέλιον,
 Christum esse ἐκ σπέρματος Δαβὶδ κατὰ σάρκα Rom. I. 3. 2.
 Tim. II. 8. quod utiq; de matre ipsius intelligendum, quum se-
 cundum carnem ἀπαύτως sit. Quod fidei axioma penitus ever-
 tunt, qui matrem Christi è Davidis familia ortum esse pernegant:
 facile autem dubium reddunt, qui legali solum respectu contenti
 genealogiam ipsius θεολόγῳ ex Ευαγγελιῷ eliminant, eamq;
 cum fructu ventris ejus, ob quem præcipue spiritus γε-
 νεαλογεῖν amat, in sacris literis ἀγενεαλόγητον
 faciunt.

CHRISTO JESU θεοθεώπῳ, DEI & DAVIDIS FILIO
 sit gloria in sempiterna secula!

